

: Alois Mikulka:

O jelenovi s kulometem

a jiné
zkazky a pohádky

pro trampy
zlatokopy
stopaře
cestovatele
a milovníky
táboráků

State Louis
distr.

PŘEDPOTOPNÍ PŘÍBĚH

Slepíček byl tak lenivý, že ani neotevřel oči a zamumlal: „Mám ukrutnou žízeň, Kohoutko, jdi k vodovodu a pořádně se tam za mne nabumbej!“

Kohoutka vstala, začala hejblovat s vodovodem a na jednu křuch! Vodovod jí zůstal v ruce! I spustila poplach, vodovod se snažila vtisknout zpět do zdi, ale tenkrát byly v o d o v o d y, voda tekla, voda stříkala, voda hučela! A do toho Kohoutka křičí: „Vstaň, Slepíčku, uháněj pro instalatéra, já to tu budu držet, než přijde!“

Vyjevený Slepíček tedy uháněl pro instalatéra, ale ten jen zíval, prý: „Dnes už nic nedělám, jsem jakýsi zsláblý, jó, kdybys mi, Slepíčku, přinesl klobásku s křenem, snad bych se zbráboral!“

Slepíček tedy spěchal k řezníkovi, ale ten prý kdepak v takovém vedru klobásku s křenem, ani vstát se prý mu nechce, snad kdyby tak dostal džbán studeného piva, možná že by se nějaká našla, ale takhle?

Slepíček tedy uháněl do hospody. Hospodský podřimoval za pultem. „Cože? Pivo bys chtěl? Piva mám dost! Ale nemám žádnéj salát! Dones mi salát a pak uvidíme!“

Zelinář řekl Slepíčkov: „Salát? Podívej se, jak vypadám! Jakej jsem celej zarostlej! Přiveď mi holiče, ať mě ostříhá a oholí, potom si popovídáme o salátu!“

Holič se mu vysmál: „Tak zelinář by potřeboval mých služeb? No prosím! Zajdu za ním, oholím ho, ostříhám. Ale jak, když mám na nohách otlaky a nemohu chodit? Pošli mi sem ošetřovatelku z pedikúry a uvidíme!“

Ošetřovatelka v pedikúře řekla: „To tak! Já půjdu ořezávat někomu kuří oka, ale kdo za mě uvaří knedlíky? Možná, že tady kuchař odvedle by si dal říct a uvařil mi je, potom by to snad šlo.“

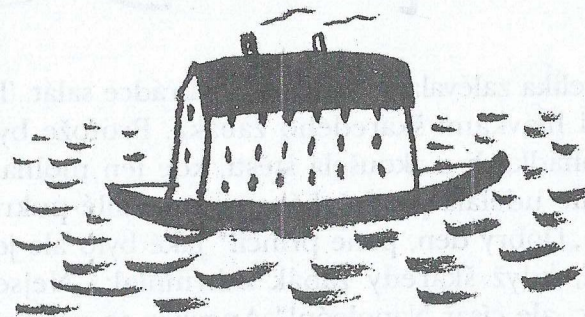
Kuchař odvedle, když uviděl Slepíčka, zajásal: „Prima, že jsi tady! Právě přemýšlím, kdo za mne okrouží tuhletu hromadu brambor. Tu máš nůž a už ať kroužíš! Až budeš hotov, dostaneš nádherný knedlík!“

Slepíček tedy krouží, krouží, ale byl lenivý, přišla na něj dřímota, brambora mu za chvíli vypadla zpět do džberu, škrabka také, dřímá, podřimuje, kuchař klimbá u kotle, ošetřovatelka na židličce, holič v kumbálku, zahradník ve skleníku, hospodský za pultem, řezník v chladírně, instalatér na pohovce – a Kohoutka zatím drží vodovod, drží, ale udržet nemůže, voda teče, voda stříká, voda hučí, odtlačí Kohoutku, která také trochu zdřímala, a teče a teče, stoupá a stoupá – a ráno se všichni probudili utopení! A voda tekla druhý den, třetí, desátý, čtyřicátý a zatopila celý svět!

Jen pan Noe se svým plovoucím zvěřincem se neutopil. A ryby. A husy. A prázdné zazátkované láhve. A nalukovací lehátka

A dost!

Konec!

Angelika a Napoleon

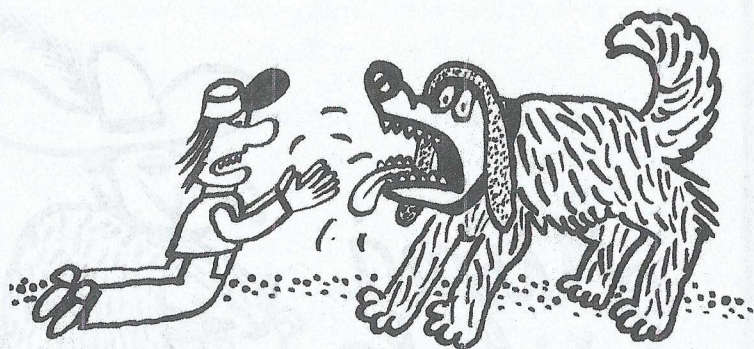
Angelika zalévala na své malé zahrádce salát. Tu spatřila mezi hlávkami škaredého žabáka. Protože byla sečtělá v pohádkách a zkoušela štěstí, kde jen mohla, neulekla se, ale udělala před žabákem roztomilé pukrle a řekla mu: „Dobrý den, pane princ!“ Jaké bylo ale její překvapení, když škaredý žabák zabrumlal: „Nejsem žádný princ, ale císař Napoleón!“ Angelika se zaradovala: „Ale to je ještě lepší! Začarovala vás zlá ježibaba?“ Žabák si posteskl: „Ano, dás ji sper tam, kde je!“ Angelika honem řekla: „A je vás, pane císaři, možno nějak vysvobodit?“ Žabák se zamračil: „Samozřejmě. Nějaká hezká dívčina by si mě musela vzít za manžela a první polibek po svatebním obřadu ze mne učiní zase toho, jímž jsem byl!“ Angelika zvolala nadšeně: „Ach, já jsem ta dívčina, která si vás vezme a vysvobodí vás, pane císaři!“ A popadla škaredého žabáka do zástěrky a utíkala s ním na úřad.

Bylo to ve Francii, kde jsou na takové věci už zvyklí. Úředník mávl rukou a za chvíli bylo po svatbě. Pak Angelika slavnostně uchopila žabáka do rukou a dala mu hubičku. Ale žabák zůstal dál žabákem! Tak mu da-

la druhou, třetí a čtvrtou – ale žabák byl stále žabákem! To Ageliku dopálilo: „Ty jeden škaredče! Vždyť tys mě podvedl!“ Žabák řekl ustrašeně: „Sám tomu nerozumím. Zdá se, že mě dostatečně horoucně nemiluješ!“ Ale Angelika popadla prut, velmi žabákovi nabacala a za trest ho darovala výzkumnému ústavu. A šla zase zalévat na zahrádku svůj salát.

Ve výzkumném ústavu byli z mluvícího žabáka, který zatvrzele opakoval, že je císař Napoleón, celí vyjevení. I zanesli žabáka do ústavu choromyslných, kde měli již Napoleónů šedesát dva, zda by tam oné záhadě nepřišli na kloub. Jenomže tam se stala nemilá věc. Žabáka zhltl omylem jeden z chovanců, který se až doposud vydával za čápa! A tu se stalo něco pozoruhodného: chovanec předstoupil před pana přednostu ústavu, a ačkoliv do té doby jen naprázdno klapal pusou, řekl mu jasným hlasem: „Pane přednosto, přestal jsem být čápem!“ Přednosta se zaradoval: „No sláva, Vondráčku, konečně jste přišel k rozumu! To přece nemohlo mít smysl stát pořád na jedné noze uprostřed močálu a číhat tam na žáby!“ Ale Vondráček zaskřípal zuby: „Nechte si ty nemístné žerty, pane přednosto! Mluvíte s císařem Napoleónem! Okamžitě mi svolajte generály k tajné poradě, dále vzkazte mé manželce Angelice, ať mi zabalí nejnnutnější věci do kufru, protože ještě dnes po půlnoci se vydáme na válečné tažení!“ Panu přednostovi div nespady brejle do kávy. Čtyři silní muži v bílých pláštích měli co dělat se šedesátým třetím Napoleónem, než se jim ho podařilo dostat do klece.

A Angelika už se žabáky nemluví. Ale nevzdává se. Dál zalévá salát a vyhlíží přes plot zahrádky s úsměvem své štěstí...

»Tak svět oplácí«

Když pochovali praděda, hamounský syn, také sedlák, obhlížel šlompácké dědictví a dumal při tom, co je lepší: zda chalupu pojistit a pak zapálit, nebo ji výhodně prodat tak jak je, zazobaným měšťákům?

A tu za úly mezi kopřivami uviděl kámen a na něm vysekaný nápis: „POZOR! PEKELNÝ PES!“

Sedlák se tomu uchechtnul, plivl si do dlaní a kámen odvalil. Tu se z podzemní vyhrnul obrovský pes se žhnoucímá očima, ze zubaté tlamy mu sálal žár jako z pece a takto hřímá: „Tak jsme se přece jen setkali, prohnanej syčáku! Za trest, žes mě tu uvěznil, tě sežeru!“ Sedlák si málem pustil do kalhot, poklekl a ševalí: „Milost! To jsem neudělal já, ale můj praděd!“

Psisko radostně zaskučelo: „Tak sežeru praděda! Kde je?“

Sedlák: „Ten je už na věčnosti! Včera jsme ho pohřbili!“

Psisko: „To je mi líto. Pak musím sežrat tebe, neb pomsta je pomsta a já si musím nějak zchladit žáhu!“

Sedlák zoufale zakvílel, ale ještě zkoušel chytračit: „Dobrá! Sežer si mě! Ale ne tady u lesa. Moje stará sice šilhá, ale kdyby tu zahlédla krev, vzbouří celou vesnici, policii a třeba i armádu! Věř mi – to bolí bejt náhle zastřelenej!“

Psisko to mlčky uznalo. „Dobrá. Hybaj zadníma vrátkama k lesu!“

Jdou, jdou, u lesa vykukuje z křoví lišák a zubí se: „Kampak?“

Sedlák, ve tváři bílý jako strašidlo, ševalí: „Jde mě sežrat! Nemůžeš nějak pomoci?“

Lišák šeptá: „Můžu. Ale co za to?“

Sedlák: „Slepice. Husy. Kolik budeš ráčit.“

Lišák přikývl: „Dobrá!“ A postavil se jim do cesty: „Stát! Vidím, že tu má dojít ke spravedlivému vyřízení účtů. Jen to pro pořádek překontroluju!“

Psisko nad tou drzostí údivem vyplázlo jazyk, pak ale sebejistě zaskuhralo: „Prosím!“ A sdělilo lišákovi takové informace, až se tento, sám prohnanej lotr, od hrůzy naježil.

Sedlák se s pláčem přiznal, že je zcela nevinný, a lišák šalamounsky rozhodl: „Zdá se, že ohnivý pes je v právu. O tom není nejmenších pochyb. Nezaškodí však probrat tuhle ošemetnou věc od prvopočátku! Čelem vzad! Jdeme tedy nazpět!“

I vrátili se do zahrádky a tam lišák psisko tak zblbnul, že ho přinutil vlézt zpátky do podzemí a sedlák na onu zapeklitou díru přikulil kámen. Uf, ten si oddechl!

Pak se lišák dvorně uklonil sedlákovi: „A je to vyříze-

né! Jdeme se teď podívat, jaká je situace ohledně slepic a husí!“

Sedlák přivedl lišáka na dvůr. Tam právě selka nakládala do auta prastaré pendlovky, malované poličky a otlučenou keramiku na prodej chamtivým maloměšťákům. Sedlák jí řekl mazlivě: „Přivedl jsem tuhle lišáka, Maří! Má zájem o slepice a husy!“

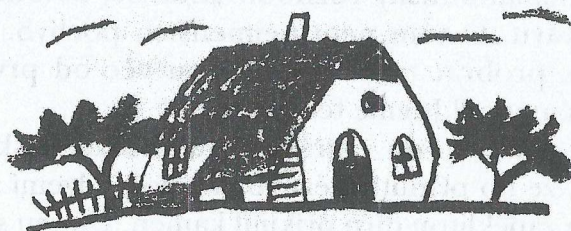
Selce se divoce zablýsklo v pidlookých očích a sáhla do auta, kde už měla zastrčenou pradědovu pytláckou flintu. A tak jak koukala nevypočítalene šikmo, zcela rovně odpráskla lišáka, který ani neviknul.

Stáhla mu kožich a teď jej nosí v zimě kolem krku po městečku, aby všem ukázala, jaká je nóbl jemná dáma.

A tu pradědovu chatrč, která byla málem na sesutí, přece jen prodali jednomu měšťákovi za veliké peníze, neb krajina vůkol je zaostalá divočina, což se dnes obzvláště cení.

Doufejme jen, že nový pán nebude zvědavý a neodkulí onen kámen s výhružným nápisem.

Ohohó!

Jedna náramně vymóděná ježibaba si přivedla z děcáku dvě malé děti: Ferka a Gabiku. Ředitelce děcáku řekla, že se o děti dobře postará, neb je multimilionářka. Ve skutečnosti však chtěla děti jen trochu vykrmit a pak je sníst buď jako šašliky s bramborovým salátem, nebo obalované v těstíčku.

Gabika to nějak vytušila a řekla Ferkovi: „Ferko, jsi-li pak můj věrný kamarád?“

Ferko řekl: „Jak o tom můžeš, Gabi, pochybovat?“

Gabika mu pošeptala: „Na nic se neptej a dej mi ruku. Musíme utéct!“ A vyklouzli z ježibabiny supervily a prchali ulicí směrem k metru.

Vtom ale zpozorovala jejich útěk ježibaba, nasedla do své závodní limuzíny a dvoustakilometrovou rychlostí vyrazila za nimi.

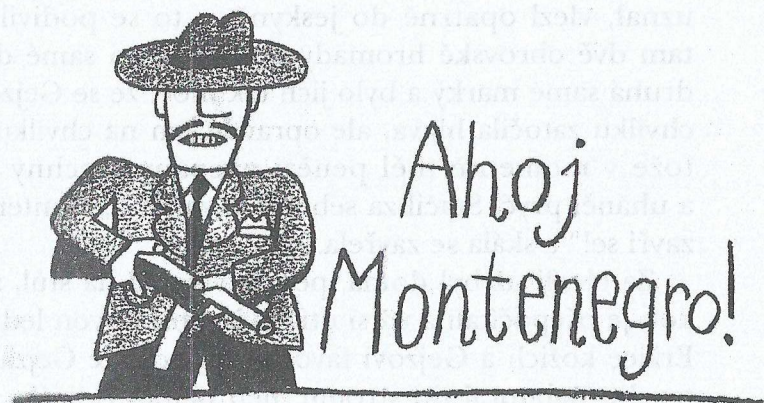
Gabika se ohlédla a vykřikla: „Ježibaba! Honem se musíme schovat!“ A vklouzli za popelnice.

Ježibaba s kvikotem zastavila a už se hrabala v popelnicích, hrůzostrašně vrčela a rozhazovala odpadky po celé ulici. Ferko s Gabikou ale nenápadně vklouzli ježibabě do limuzíny, Ferko odbrzdil, šlápl na plyn a v tu ránu byli pradalesko.

Ježibaba zaskučela vzteky, pádila k nejbližšímu autu, utrhla mu dveře a ve chvíli již zase pádila dvěstěkilometrovou rychlostí městem za nimi. Protože ale Ferko dodržoval předpisy a ježibaba na ně kašlala, v mžiku je dohnala a přitlačila ke zdi jednoho domu tak, že obě auta havarovala a vybuchla.

Dětem se ale podařilo vklouznout sklepním okénkem do domu, načež zjistili, že jsou na policejní strážnici. Hořící ježibaba dohnala děti právě ve chvíli, kdy oznamovaly vrchnímu inspektorovi, že je chtěla sníst. Policisté tedy ježibabu uhasili a zavřeli do vězení. Ta se tam ale proměnila v ptáka a honem mezi mřížemi pryč. Policisté však krákorajícího ptáka polapili a strčili ho do ptačí klece. Ježibaba se ale proměnila v malou myšku a šup mezi drátky na svobodu a honem za Ferkem a Gabikou, s úmyslem škaredě s nimi naložit. V tu chvíli ji však polapil policejní kocour a spolkl ji! A bylo. Nikdo mu nemohl nic vytknout, neb měl v popisu práce lapat a likvidovat myši ve věznici.

Ferko s Gabikou se zase vrátili do děcáku, kde z nich vychovali řádné občany.

Zašel si onehdy Gejza do lesa, podívat se, jak se daří zajičům v drátěných okách. Přijde k jakési černé skále, tu se ozve rachot, Gejza se přikrčí v křoví a vidí, že skála se rozevřela a z ní vyjelo pět mercedesů plných lupičů a veksláků v černých škraboškách. Všichni drží samopaly a pistole – zřejmě jedou do práce. Poslední mercedes na okamžik zastavil, jeden z lupičů se vyklonil z okénka a zvolal: „Montenegro, zavři se!“ Skála se zase s rachotem uzavřela a mercedes odjel za ostatními.

Gejza se pro jistotu ještě chvíli krčil v křoví, pak ale vylezl, šel ke skále a zvolal: „Montenegro, otevři se!“ A hle – skála se s rachotem otevřela! Gejza chvíli marně koumal, kde je ve skále nějaká fotobuňka nebo nějaký jiný hejbl, pak ale zvolal: „Montenegro, zavři se!“ A skála se s rachotem uzavřela. To se Gejzovi velice líbilo i zvolal zase: „Montenegro, otevři se!“ Skála se sice zase poslušně otevřela, ale už zlostně vrčela, protože toho dne už měla otvírání a zavírání dost. Inu, Gejza to

uznal, vlezl opatrně do jeskyně, a to se podivil. Byly tam dvě obrovské hromady peněz, jedna samé dolary, druhá samé marky a bylo jich tak moc, že se Gejzovi na chvílku zatočila hlava, ale opravdu jen na chvílku, protože v momentě měl penězi nácpaný všechny kapsy a uháněl pryč. Stačil za sebou jen zařvat: „Montenegro, zavři se!“ a skála se zavřela.

Za chvíli už byl doma, peníze vysypal na stůl, s Eržíkou je přepočítali a už si utíkali koupit novou ledničku, Eržice kožich a Gejzovi favorita. Toho sice Gejza hned trochu naboural do stromu, neb neměl řidičák, a taky měl pořádně vypito, ale to nebylo důležité. Důležité bylo, že už byli zase bez peněz. Jenomže Gejzovi se moc pro další peníze nechtělo. I poslal tam svého bratrance Pištu, řekl mu co a jak, a prý vezmi s sebou ruksak a tuhle kufr a dones toho co nejvíc.

Pišta se tedy přihnul ke skále, zařval: „Montenegro, otevři se!“ a vpadl dovnitř, ani se nerozhlédl. A už cpal dolarovky do kufru. Vtom zvedne hlavu, kolem něj rozespálí lupiči a veksláci v pyžamech, každý drží v pěsti řeznický nůž a hned na něho: „Tak to seš ty, co nám tu kra-de!“ A hr! na něj a rozřezali ho na deset kusů, načež ho vyhodili z jeskyně ven na cestu. A zase zavřeli a šli spát.

Brzo ráno se tam přihnul Gejza s dvoukolákem a čtyřmi pytli. Myslel si, že bratranec Pišta se napakoval penězi a uháněl je do hlavního města rozfofrovat sólo. Když ho ale spatřil na cestě rozsekaného na deset kusů, zaskučel hrůzou, pak bratrance posbíral, naházal na vozejk a odvezl rychle domů. Tam ho s Eržíkou honem posešivali nitěmi dohromady a zavolali babičku. Ta Pištu naložila do velkého kotle, zalila nálevem z tymiá-

nu, zázvoru a bobkového listu, na mírném ohni vše přihřála, a když přilila ještě láhev kořalky, ozvalo se z kotle kýchnutí – a už se z něj hrabe Pišta živ a zdrav, jen byl trochu víc posešíváný než předtím.

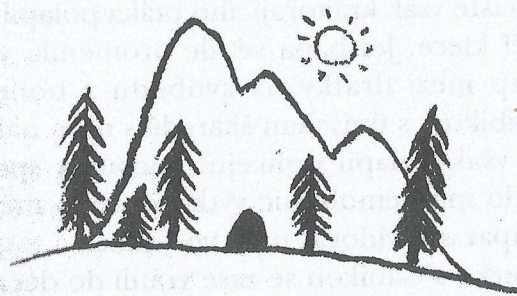
A hned se všichni nacpali do favorita a honem pryč, co nejdál odtud.

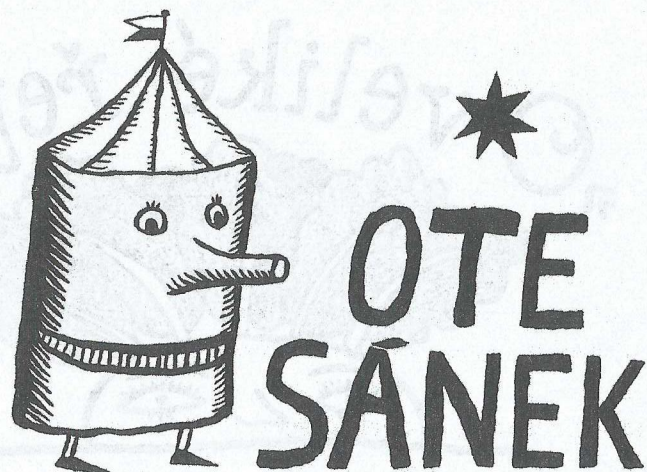
A moc dobře udělali.

Za chvíli totiž přijelo po stopách dvoukoláku k chaloupce pět mercedesů plných lupičů a veksláků a celou chaloupku rozstříleli na cimprcampr!

Panečku!

Sahat na cizí v dnešních časech může být dost nebezpečné!

Pan Bumbrlíček se chtěl pustit do stavění garáže. Na dvorku měl míchačku, hromadu cihel a písku, cement a vápno, trámky, desky a térapapír, objednané dva zedníky a dva přidavače, ale paní Bumbrlíčková pořád jen vzdychala, prý co z garáže, raději kdyby měli hezkého kloučka. Pan Bumbrlíček na to jen cosi pobrumlával, ale pak, aby měl od ní pokoj, popadl kus polena a udělal jí z něj nahonem Otesánka. Pravda, pusou mu prořízl pilkou poněkud širší, ale zato ho pečlivě vysmírkoval a natřel rychloschnoucími barvičkami.

Když paní Bumbrlíčková Otesánka spatřila, zajásala: „Ten je hezounký!“ Ale Otesánek zamrkal očima a zív širokou pusou, ve které měl asi 148 bílých zoubečků: „Mámo, táto, to mám hlad!“

Bumbrlíčkovi div neomdleli. První se vzpamatovala paní Bumbrlíčková. Běžela honem do spížky, popadla

krajáč mléka, bochník chleba, hrnek se sádlem a chtěla chystat Otesánkovi svačinu. Otesánek však jen mávl rukou a spolkl vše i s nádobím. A hned prý: „Mámo, táto, to mám hlad!“

To se však již vzpamatoval pan Bumbrlíček: „I hrome, žroute jeden! Tohle jsme tu měli přichystáno pro čtyři zedníky a tys to zhltl celé sám i s nádobím!“

Otesánek mu však povídá: „Ty lakomče jeden závistivej! Seš nahluchlej? Povídám, že mám hlad!“

Pan Bumbrlíček na něj jen vykulil oči, a tak ho Otesánek popadl a spolkl. A jak byl rozjetý, slupl i paní Bumbrlíčkovou, aby jí to nebylo náhodou líto.

Tu přišli čtyři zedníci a povídají: „Tak jsme tu a jdem na to!“

Otesánek jim povídá: „Ale to bych jedl!“

Zedníci se dali do smíchu: „To my taky!“ Jenomže Otesánek udělal čtyřikrát ham – a měl v břichu i zedníky. A jak byl při chuti, spolykal i hromadu písku a cihel, vápno, cement, míchačku, trámky i desky, taktéž všechny role térapapíru a vše zapil důkladně vodou. Pak si utřel pusou a lítostivě si povzdechl, protože hlad měl stále větší.

I šel číhat na silnici, nepotká-li tam něco vhodného k snědku. Nikdo však dlouho nešel, až za hodnou chvíli kluk Pepík. Otesánek mu vkročí do cesty: „Ale to mám hlad! Nemáš něco k snědku?“

Pepík se nezalekl a povídá: „Před chvílí jsem snědl hrušku. Kdybych byl věděl, že tě potkám, byl bych ti ji nechal. Teď už nemám nic, jen tuhle kapesní nůž – rybíčku.“

Otesánek se rozchechtal. Popadl Pepíka a spolkl ho také. Pak vyhlížel na silnici mlsně dál, kdo tudy půjde.

Jenomže Pepík v Otesánkově bříchu nelenil, vytáhl z kapsy nůž – rybičku a rozpáral mu břicho odshora až dolů. Otesánek se v tu chvíli rozpadl na hromadu polínek a kromě Pepíka z něj vypadla i skoro hotová garáž. Pepík otevřel její dveře a v garáži sedí pan Bumbříček s paní Bumbříčkovou a čtyři zedníci a všichni si pochutnávají na chlebu namazaném sádlem a na mléku. Samozřejmě že dali i Pepíkovi.

Z polínek po Otesánkovi pak rozdělali pod kotlem oheň, ve kterém rozvařili asfalt a tím pak natřeli střechu hotové garáže...

Když neměl dědek nic lepšího na práci, zasadil z dlouhé chvíle na zahrádce za chalupou řepu, nasypal na ni půl kila heroinu, co je po něm každý náramně silný a veselý, a povídá si: „Vyroste řepisko, až se babka poleká! Cheche!“ A lehl si po obědě na kanape, že si dá malého šlofíčka.

Sotva však začal chrápat, ozve se rachot, chalupa se málem poroucí! Dědek vyletí na zahrádku – a tam se bulví řepa jak stodola! Dědek si musel jít dát honem pro vzpomínání štamprli rybízového vína a přemýšlí přitom, kdo mu pomůže velikou řepu vytrhnout. Babka jen brble, protože má suché loupání v kříži, vnučka si právě suší nad kamny čerstvě nalakované nehty, a tak tedy dědek organizuje zvířata. Jenže kočka je jakási bachratá, asi sežrala sysla, pes ji samozřejmě zahnal na topol, pak porafal dědka, a ten ho hnal klackem až k le-

su, kde se mu Ořech schoval i s manšestrovou nohavicí, kterou dědkovi utrl.

Kleje dědek, hudruje, že vzteku si utrhne i druhou nohavicí a teď vypadá jako skaut. Vtom se vyhrabe ze země kamenožrout zelený a zabrumlá: „Co tady nadáváš, ty jeden sprostáku?“ A dědek povídá zkroušeně: „Pojď se mnou, brachu. Mám doma pěknou ostudu a jedině ty mi od ní můžeš pomoci!“ Kamenožrout, jinak dobrák, šel.

Přijdou k řepě převeliké, kamenožrout zelený na ni zařval, vycenil vidiová zubiska, ale řepa ho připlácla lupenem k zemi, omotala se kolem něj a jak ho valčuje, tak ho valčuje. Jen tak tak se podařilo dědkovi zachytit kamenožrouta zeleného za ocas a odvléci ho celého zvarhánkovatělého do bezpečí. I po dědkovi při tom plácla řepa lupenem, ještě že uskočil.

Vtom se štrachá z chalupy babka s kufrem a nadává, že už tady nebude bydlet ani minutu, když je tu takový blázinec! A dědek poskakuje a řve: „Zalez, bábo! Řepa se zbláznila!“ Babka je ale nahluchlá, capká rovnou k řepě, ta po ní plácla lupenem, ještě že babku v poslední chvíli zachytla za sukni vnučka a vtáhla zpět do síňky. A tak řepa převeliká schmatla aspoň kufr a pomstychtivě ho zchroupala. Pouze železné rukovítko vyplivla na chodník jako pecku.

Ale to se už konečně vzpamatoval kamenožrout zelený. Popadl dech, zafuněl, zrudl zlostí, popadl jakýsi kámen, kus chodníku či co a bafil jím vši silou do řepy. Kámen se samozřejmě od řepy odrazil, jako by byla z gumy, a majznul za ucho dědka. Ten jen zívnuł a poroučel se k zemi.

Když se probudil, ležel už zase na kanapi. A babka nad ním brble pohoršeně: „Před spaním, ty jeden blázně stará, nesmíš číst pohádky! Seš pak z toho rozrušený, křičíš a kopeš ze spaní, a dnes jsi dokonce spadl z kanape a praštil ses do hlavy! Tfuj!“

A dědek kroutí hlavou, až mu lupe za krkem, a šourá se k oknu, co vede na zahrádku, ale řepa nikde.

Kdepak veliké řepy! Ty jsou jen v hloupých pohádkách.

» O mořské panně «

Po moři plul na malém voru trosečník. Byl sám uprostřed oceánu, žíznlivý a hladový. A byl velice hezký. Tak to aspoň připadalo mořské panně, která ho tajně pozorovala z modravých mořských vln.

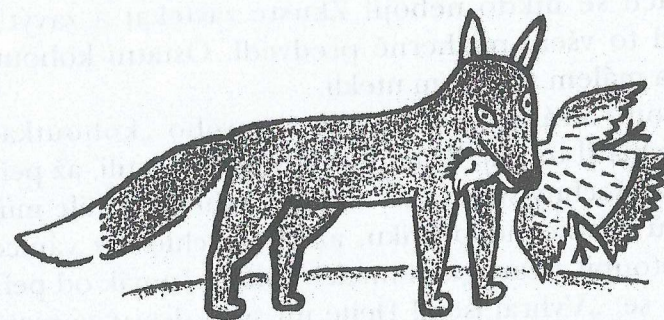
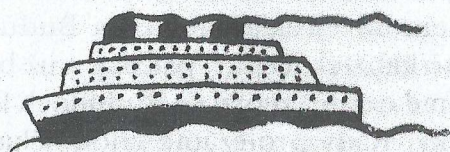
Tu se v dáli objevil parník! Trosečník začal mávat, křičet, skákat, aby na sebe upozornil. Málem se mu to podařilo, nebýt mořské panny. Přišlo jí líto, že by měla takhle přijít o svoji příležitost k seznámení, i udělala trosečníka neviditelným. A loď kolem něj proplula bez povšimnutí. Na palubě sice zaslechli nějaký křik, ale mysleli si, že jsou to rackové či delfíni.

Trosečník hořce zaplakal, hlavu v dlaních. Tu se pod ním vor zahoupal, a když pozvedl usazenou tvář, spatřil mořskou pannu! Ta mu řekla něžně: „Tak hezounký námořníček by neměl plakat.“ Trosečník zvolal: „Jak nemám naříkat, když umírám žízní a hladem a právě

mne bez povšimnutí minula loď?“ Mořská panna se usmála: „Ach, to je maličkost.“ Sáhla do nejbližší vlny a vytáhla podnos plný jídla a pití. Trosečník se hned pustil do jídla, a když všechno spořádal, řekla mu mořská panna: „Líbím se ti?“ Trosečník jen přikývl, neboť měl ještě plnou pusku. Mořská panna: „A vzal by sis mě za ženu?“ Trosečník polkl a řekl: „Proč ne?“ Mořská panna: „Pojď tedy se mnou dolů do hlubin k mému tatíčkovi, mořskému králi!“ Trosečník se ulekl: „Tak to ne! Vždyť já neumím vůbec plavat! To by nebylo nic pro mne!“ Mořská panna zbledla: „Tak tys mne podvedl? Jen ses najedl a napil a mnou pohrdáš! Velice se na tebe hněvám! A hněvám-li se na někoho, běda mu!“ A s pláčem sklouzla z voru do hlubin, k nebi se pozvedly vlny, zasvištěl vítr a rozburácela se úděsná bouře. Zdálo se, že trosečnickovy chvíle života jsou sečteny. A již se nad ním vzpínala obrovitá černá vlna, aby ho navždy pohřbila v mořských hlubinách, když tu – kupodivu – bouře utichla, nastalo bezvětří a vedle pobledlého trosečníka se vynořil sám mořský král v uniformě kontraadmirála, za ruku držel svoji plačící dceru mořskou pannu a takto zahřímal: „Postav se do pozoru, námořníku! Dcera si mi tady stěžuje, že jsi jí pohrdl! Je to tak?“ Trosečník řekl: „Ne tak docela. Neumím totiž vůbec plavat. A vůbec je na mne té vody najednou trochu moc!“ Král se zachmuřil a pak řekl své dceři: „Takového ženicha sis vybrala? Neumí plavat! Tfu! Není to hanba pro naši rodinu?“ Mořská panna vzlykala: „Když on se mi tak líbí!“ Mořský král zaskučel: „Líbí! On se jí líbí! Jak se ti může líbit, když neumí vůbec plavat?“ Mořská panna: „Když já bych se s ním chtěla tolik pu-

sinkovat!“ Mořský král: „Já se z tebe snad, dítě, zblázním! Nebreč už! Srdce mi to trhá!“ Pak se obrátil na trosečníka: „Líbí se ti moje dcera?“ Trosečník: „Líbí. Když nepláče, je docela miloučká!“ Mořský král: „Miloučká! Miloučká! Skoro žádný námořník neumí plavat, ale zato se každý honem zamiluje do mých dcer! Ale budiž! Co mám s váma dělat? Pomohu vám!“

A pak už to šlo ráz na ráz! Z voru se stal obrovský parník plný spokojených cestujících, z trosečníka kapitán lodi, z mořské panny jeho manželka. Orchestr vyhrával slavnostní muziku a parník zamířil přídi na svatební cestu směrem na Havaj. A všechny bouře a škaredé počasí se před touto lodí již zdaleka klidily někam za obzor...

:Liščí pohádka:

Kohoutí král z království na hnojišti nechal vyhlásit kohoutími trubači, že princezna slepička je na vdávání a aby se o ni ucházeli urození kohouti.

Ve stanovený den a v určenou hodinu se sešlo mnoho kohoutích rytířů a hned začaly zkoušky. Kdo nejlépe odpoví na otázku, co bylo dřív: slepice, nebo vejce?

Všichni kohouti nakládali dohromady spousty pitomostí, jen jediný kohoutek, celý rezavý, s bílou náprsenkou, místo ocasních per měl chundelatý ocásek s bílým konečkem a místo zobáčku protáhlý čumáček, odpověděl: Nejdřív nebyla slepice, ani vejce, ale pořádný kohout! Byla to sice nejdrzejší lež, ale kohoutí král se pyšně nafoukl a dal rezavému „kohoutku“ za pravdu.

Pak byla soutěž v kokrhání. Všichni kohouti kokrhali, jako když se zblázní rota trubačů, ale nakonec řekl všem rezavý kohoutek: „Kokrhat umí kdekdo! Jenomže

kokrháčů se nikdo nebojí! Zkuste zaštěkat a zavýtl!“ A hned to všem nádherně předvedl. Ostatní kohouti splihli a málem strachem utekli.

Kohoutí král zase pochválil rezavého „kohoutka“ a pak vyhlásil turnaj. Kohouti se do sebe pustili, až peří lítalo na všechny strany, a v tom chumlu bylo stále méně kohoutů a bojovného křiku, až vše utichlo a z vánice peří vystoupil zrzavý „kohoutek“, špičatý čumák od peří a směje se: „Vyhrál jsem! Dejte mi svoji dceru za manželku!“

I dostal princeznu slepičku za manželku za slavnostního kokrhání královských trubačů a pod paží si odváděl svoji nevěstu v bílém na svůj hrad v blízkém okolí.

Královna kvočna za nimi volala: „Dcerunko moje milená, napiš mi psaníčko, zdali jste zdraví došli a jak se máš!“ Ale psaníčko nepřišlo.

„Copak se stalo, liščátka, se slepičkou princeznou?“

„Spapaly jsme ji, maminko.“

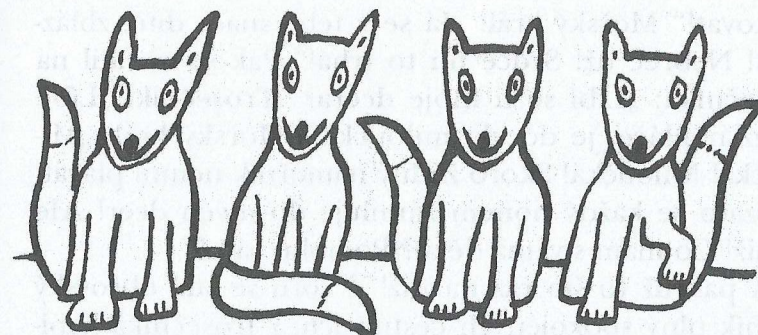
„A byla dobrá, liščátka?“

„Ó, byla to ta nejchutnější slepička, jakou jsme kdy papaly.“

„A kdopak se to, liščátka, tak šikovně přestrojil za kohoutka?“

„Náš tatínek lišák, maminko. Hurá!“

Tohle se ozývalo z jednoho doupěte v onom blízkém lese.

BUDULÍNEK

Někdo zaklepal a babička šla otevřít. Za dveřmi seděly na ocáscích čtyři malé lištičky.

„Copak byste chtěly?“

„Může si jít Budulínek s námi hrát ven?“

„Co by nemohl?“ řekla babička a Budulínek se již obouval. Ještě kabátek, čepici, palčáky a už byli venku.

„Co budeme dělat?“ zeptal se Budulínek lištiček.

„Chodbičky! Rády prolézáme chodbičkami, ale neumíme je udělat!“

„Tak dobrá!“ řekl Budulínek. Sněhu bylo na metr, i pustil se do práce a za chvíli udělal pod sněhem celé bludiště. Všichni se pak honili ve sněhových chodbičkách, číhali na sebe a vybafovali a přitom vesele vřískali.

Tu se pod Budulínkem propadla zem a byl v temném liščím doupěti. Stará liška hned Budulínka očicha-

la a zeptala se malých: „Přivedly jste si ho na hraní nebo ho hned sežereme?“ Odevšud vylézaly další a další zubaté lišky a koukaly s velikým zájmem na Budulínka. Ten řekl: „Tak pomalu, pomalu! Chodím už druhý rok do karate! Která z vás se mě jen dotkne, tu nakopnu do čumáku! Ujišťuju vás, že to pěkně bolí!“

Lišky poněkud ucóuvly, ale bylo vidět na jejich mazaných úsměvech, že se jen tak kořisti nevzdají.

Budulínek řekl: „Je vás tady nějak podezřele moc. Jestli má některá z vás vzteklinu, budou z vás mít lovci radost!“ V tu chvíli se všechny lišky ztratily v chodbičkách a stará liška zasyčela: „Koukej odtud zase vypadnout, darebáku!“

Budulínek zavrčel: „Toho darebáka si nechte od cesty, kmotra!“ A vycouval z doupěte.

Když krácel sněhovými tunýlky k domovu, zaslechl za sebou hlas rozhněvané lišky: „Příště mi sem dotáhněte kořist již zadávenou! Rozuměly jste, darebačky?“

Když Budulínek přišel domů a zouval si v předsíni boty, zavolala na něho babička z kuchyně: „Tak co, Budulínku? Jak jste si hráli s lištičkami?“

„Normálně! Jako obvykle!“ řekl červenolící klučík a šel si vypít hrnec teplého mléka s medem.

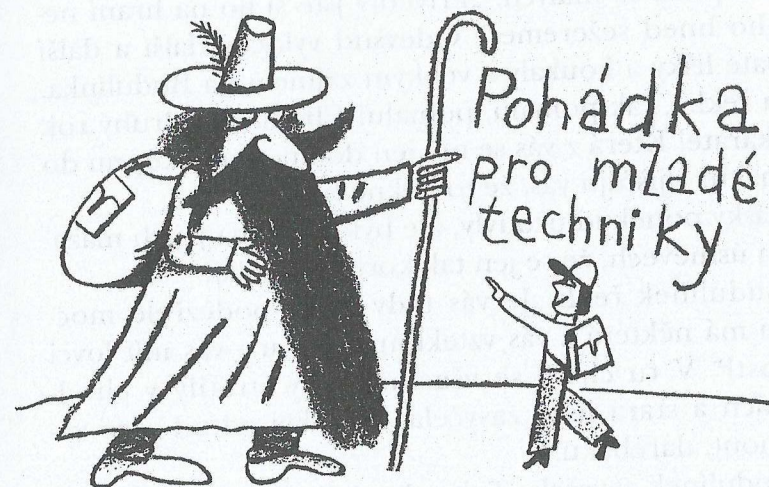
Dvanáct měsíčku

Margitčin otecko a mamička byli veselí společenšší lidé. Od rána do večera vysedávali po hospodách a o malou Margitku se starala sociální pracovnice. Ta však měla takových Margitek celý regiment, a tak nebylo divu, že se znenadání musela jít léčit na psychiatrickou kliniku. Malá Margitka se tedy vydala na zkušenou do světa. Nevybrala si ale moc vhodný čas, neb bylo zrovna sněhu po kolena a fičel studený vítr. I brodila se sněhem do hor a tam našla v lese kolem ohně sedět dvanáct stařečků – měsíců. Přičupla si tedy k ohni a hrála se chvíli s nimi. Tu jeden stařík povídá: „Přišla sis pro fialky?“ Margitka zakroutila hlavou, že ne. „Aha! Tak sis přišla pro jahody?“ Ale Margitka zase zakroutila hlavou. „Ohó! Takže sis přišla rovnou pro jablka?“ Margitka zase zakroutila hlavou. „Takže pro co sis přišla?“ Tu konečně Margitka promluvila: „Chtěla bych kuře na paprice a nočky!“ „A safra!“ řekl stařík a pak se hezkou

chvíli mezi sebou staříci dohadovali, kdo má vlastně kuře na paprice pro malou Margitku udělat. Nakonec to však nějak ukuchtili, malá Margitka to spapala, poděkovala všem a zase odešla domů. A staříci se usmívali spokojeně, jak tento nečekaný úkol pěkně zvládli.

Jenomže na druhý den přivedla malá Margitka dalších jedenáct Margitek, Feriků, Eržík a Šaňků a ti s sebou přivlekli veliký kotel, načež oznámili staříkům, že mají všichni ukrutný hlad a že když už tam pálí to dřevo, aby jim udělali ten předobry kuřecí paprikášek. Inu – staříci se chvíli ošívali, ale co měli dělat? Navařili tedy plný kotel kuřecího paprikáše a děti jím pohostili. Když bylo vše snědno, děti poděkovaly a odešly zase do města. Ale než odešly, malá Margitka řekla staříkům, že zítra přijdou zase.

A opravdu, na druhý den přišlo na to místo šestasedmdesát hladových dětí, všechny se lžičkami – jenomže staříci byli pryč. Asi je přešla dobročinnost. „Čert aby vzal tyhle zbabělé gádže!“ křičely děti do mlhy, kam staříci zřejmě zalezli a skrývali se před dětmi. Až jim pěkně vynadaly, sebraly si svůj kotel a hajdy zpátky do města. Vzpomněly si totiž, že dnes mají propustit z psychiny jejich milou sociální pracovníci. Tak ji šly uvítat i s tím prázdným kotlem.

Jeden chlapec měl silonové kalhoty a vždy, když jel trolejbusem a seděl, komíhal nohama proti sobě, čímž vyráběl statickou elektřinu. I stávalo se, že mnozí cestující při vystupování z trolejbusu dostali pořádnou ránu, až zadrželi a některé babky dokonce ječely hrůzou. Ten chlapec o tom, že vyrábí statickou elektřinu, samozřejmě nevěděl. On jen pilně komíhal nohama.

A jednou se stalo, že na zadní plošinu nastoupil jakýsi děda s ruksakem tak těžkým, že se trolejbusu nadzvedla přední kola. Řidič ihned vyskočil a zvolal: „Copak máte v tom ruksaku tak těžkého, dědo?“ A děda řekl: „Šišky! Ani to nestojí za řeč!“ Řidič nad tím jen zakroutil hlavou a požádal dědu, aby přešel do středu trolejbusu. Když to děda udělal, trolejbus zase dosedl na všechna čtyři kola a pokračoval v jízdě.

Když se tohle stalo, kluk se silonovými kalhotama přihlížel události s otevřenou pusou a nohama nekomíhal. Držel se křečovitě sedačky, aby nespádl. Když se ale trolejbus zase pokojně rozjel, zaklapl pusou a začal komíhat nohama, čímž vyráběl obzvlášť silnou statickou elektřinu. A tu se stala ukrutánská věc: dědovi se náhle začaly ježít vlasy a fousy, praskalo v nich a jiskřilo a bylo jich stále víc a víc, až jich byl plný trolejbus, úplné houš-
tí, takže řidič nemohl řídit, a v tu chvíli stejně vybuchly všechny jističe a celý trolejbus se rozzářil namodralým světlem.

K tomuto úkazu přijeli okamžitě s houkáním dispečeři a hasiči. Samozřejmě hned první hasič, který se rozzářeného trolejbusu dotkl, dostal takovou ránu, až se mu nakudrnatily ulíznuté vlasy, čímž měl zdarma provedenu trvalou ondulaci. Trolejbus tím však pohasl, děda splihnul a dispečeři přišli snadno na to, co se stalo. I vyloučili z další dopravy jak chlapce se silonovými kalhotami, tak zarostlého dědu s ruksakem.

Trolejbus odjel, odjeli i dispečeři s hasiči a na zastávce zůstal jen ten kluk s dědou. Děda povídá: „To jsou věci, co?“ Kluk odpověděl: „Horší je, že bydlím až na konečné. Jmenuji se Jarek Nováček.“ Děda přikývl: „Těší mě. Já jsem Krakonoš. Jak se chceš dostat domů?“ Chlapec pokrčil rameny. Děda však řekl: „Jednoduše.“ A popadl chlapce pod paži a vykročil dlouhým krokem. Ale – co krok, to tři kilometry! Ve chvílce byli na konečné. Kluk sice za chůze trochu komíhal nohama, takže se děda zase slabě rozzářil a naježil statickou elektřinou, ale jinak jim bylo docela dobře. Chlapec poděkoval a zeptal se: „Pane Krakonoši, v tom ruksaku máte

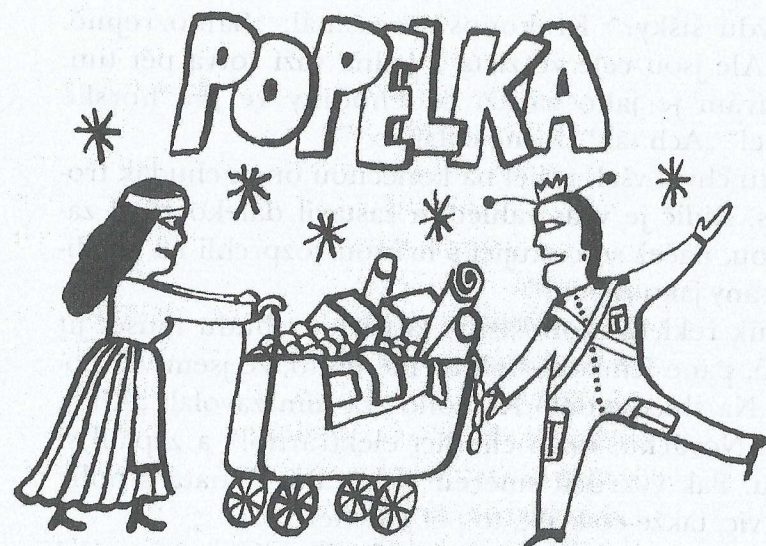
opravdu šišky?“ Krakonoš se zasmál: „Samozřejmě. Dvě. Ale jsou celé ze zlata a jedna váží sotva pět tun. Používám je jako závaží pro hodiny ve své horské chýšce!“ „Ach ták!“ žasne chlapec.

V tu chvíli však přijel na konečnou onen chudák trolejbus. Řidič je včas zahlédl a zastavil daleko před zastávkou, načež se cestující s hrůzou rozprchli na všechny strany jako zajíci.

Kluk řekl Krakonošovi: „Já už tedy budu muset jít domů, pane Krakonoši. Moc mě těšilo, že jsem vás poznal. Na shledanou!“ Krakonoš za ním zavolal: „Ahoj, Jarku Nováčku, malá chodící elektrárno!“ a zapálil si fajfku. Pak vykročil směrem k horám. A natáhl nohy ještě víc, takže co krok, to pět kilometrů!

To se řidiči trolejbusu ulevilo. Hned o tom podal hlášení vysílačkou dispečerům, ale byl okamžitě vyměněn, neb si všichni mysleli, že se o něj pokouší chřipka.

V jistém panelovém hradě na Sídlišti žila prapodivná rodina. Tlustá lenivá matrona se dvěma ještě tlustšími a lenivějšími dcerami. Jen mlsaly, dělaly si manikúru, frizúry, a když zrovna nezívaly, žvatlaly jedna přes druhou ukrutné pitomosti.

Obsluhovala je nevlastní dcera, takové nevábne usmolené tintítko. Přes den chystala rozličné krmě, prala, žehlila a uklízela. V noci pak chodila po Sídlišti se starým kočárkem a vybírala z popelnic různá vyhozená jídla. Těmi potom doma vykrmovala vepřičky, slípky, králíky a nutrie. Z tohoto hospodářství byli všichni docela slušně živi. Také za sběr starého papíru, textilií a skla utržila nějakou tu korunu. I říkali jí Popeluše a jako odměnu za všechno to pachtění a starosti se jí dost často dostalo pár štulců, záhlavců a květnatých nadávek.

I stalo se jednou při nočním popelnicovém sběru, že vedle ní tiše přistál létající talíř, z něj vystoupil princ v zelené sametové kombinéze a ten uleknutou Popeluši takto oslovil: „Ctná žínko! Sleduji již delší dobu, jak nuzně živoříte. Rád bych vás učinil svou ženuškou. Jsem mocný a bohatý princ z jisté vzdálené planety a mohu vám zajistiti spokojený a šťastný život. Odpovězte tedy – vezmete si mě za muže?“

Popeluše zajekla: „Nedělejte si ze mne legraci! Cožpak nevidíte, jaká jsem šereda?“

Princ však vyjmul z kapsy mokrou houbu, utřel jí špinavou tvář a pak jí pohotově nastavil zrcátko.

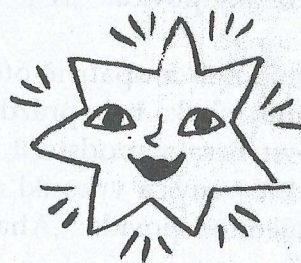
Ta vykřikla úžasem. Byla totiž krásná jako manekýna z časopisu Vogue! Když se trochu vzpamatovala, řekla: „Budu se muset o vašem návrhu nejprve zmínit své matce. Nevím, bude-li ochotna propustit mne ze své výchovné péče!“ A vzala prince za ruku, druhou popadla kočárek plný suchého chleba, rohlíků a časopisů a vydali se klusem k panelovému hradu.

Když vše několikrát zopakovali rozespalým a opuchlým rozkejdnutinám, nastal náhle poplach. Začaly prince přemlouvát, aby si vzal některou z nich, potom se pořádně servaly, přičemž dostal pár pořádných pohlavků také vyjevený princ.

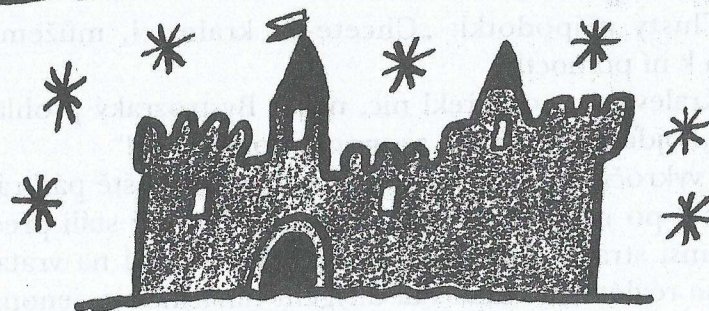
Když se mu konečně podařilo vysmeknout se jim a polonahému uprchnout záchodovým okénkem, zjistil, že mu mezitím někdo na parkovišti ukradl létající talíř. Začal tedy hlasitě a nevybíravě protestovat, načež byl polapen policejní hlídkou. Když se nemohl prokázat občanským průkazem, byl nejprve odvezen do protialkoholické léčebny a později nastalo umístění v psy-

chiatrickém ústavu, neboť vedl prapodivné mimozemské pŭtky s personálem i chovanci.

A Popeluše, na niž se již již usmívalo štěstí, nadále chodí v noci po Sídlišti s kočárkem a vybírá popelnice...

Zlatovláska

Tohle se stalo v jedné zemi, kde kočky nosí malé papučky, žáby plavou v puntíkových plavkách a zajáci prohánějí psy, aby nebyli moc tlustí.

Žil tam na jednom hrádku králevic. Měl již léta na ženění, ale ne a ne se porozhlédnout po nevěstě. Celé dny proseděl u starodávného gramofónu a poslouchal z dřevěných desek ťukání červotočů.

Starý král se jednu chvilku dopálil a ukázal mu fotku krásné dívky: „Co tomu říkáš, synu?“

„Ó – ta je krásná! Tu bych chtěl! Přiveďte mi ji, tatínku!“

Král zvolal: „Darebný lenochu! Sám si ji běž najít!“ A vyštouchal králevice ven z hrádku. Ten až kňučel, jak se mu nechtělo. Pořád se hrabal zpět do teplíčka. Ale dveře byly již zamknuty na devět západů a za nimi se ozvalo: „Bez nevěsty se mi nevracej!“

Už už chtěl začít králevic srdceryvně plakat, ale tu si

povšiml, že ho pozorují tři usmívající se chlapíci: Dlouhý, Široký a Bystrozraký. Zůstal na ně zaraženě hledět, ale Dlouhý povídá: „Vsadím se, že si máte jít namluvit Zlatovlásku!“

Tlustý připodotkl: „Chcete-li, králevici, můžeme vám k ní pomoci!“

Kravec na to neřekl nic, načež Bystrozraký prohlásil: „Pojďte tedy všichni za mnou! Povedu vás!“

I vykročili do neznáma. Kravec se sice ještě párkrát ohlédl po rodném hrádku v dálce, ale to už stáli před jakýmsi strašidelným věžákem a Široký bušil na vrata. Ta se rozlétla a v nich stál dirigent filharmonie, jenomže to byl černokněžník: „To se podívejme! Přišli jste si namlouvat Zlatovlásku? Máte ji mít! Ale musíte ji na třináctém poschodí tři hodiny uhlídat! Neuhlídáte-li ji, běda vám! Tak jestli chcete, pojďte dál! Ale očistěte si pořádně boty na rozhožce!“

Kravec se už chtěl otočit a prchat zpět, ale vtom se na terase objevila Zlatovláska a sušila si vlasy fénem. Byla tak krásná a spanilá, že se králevici málem zatočila hlava. Všichni čtyři vkročili do věžáku a černokněžník za nimi s rachotem uzamkl vrata.

Ve třináctém poschodí jim byla představena Zlatovláska. Kravec z náhlé zamilovanosti divže neopupínkoval a nerozkvetl. Ale černokněžník řekl: „Pánové! Jestli se vám tato dáma ztratí, proměním vás v panely a začnu z vás stavět čtrnácté poschodí tohoto věžáku!“ A odešel.

Kravec okamžitě popadl Zlatovlásku za vymydlenou ručku a zvolal: „Nepustím vás ani na chvilku, Zlatovlásko!“

Zlatovláska se na něj usmála: „Na chvilinku, králevici, budete muset! Půjdu se vykoupat. Mám již napuštěnou plnou vanu voňavé vody!“

Kravec vykřikl: „Půjdu s vámi!“

Ale Zlatovláska se dala do smíchu: „Že se nestydíte takhle mluvit! Cožpak nevíte, co se sluší a patří?“ A vklouzla do koupelny.

Všichni čtyři hleděli chvíli na ony dveře, ani nedýchali, až najednou Bystrozraký povídá: „A je to v háji! Tam tam není!“

Kravec zaječel: „To snad ne!“ a opatrně otevřel dveře koupelny. Opravdu – místnostka byla prázdná!

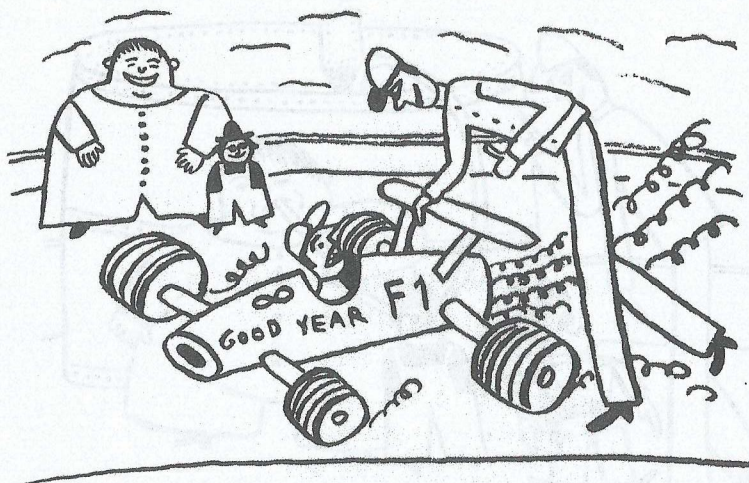
„S dovolením!“ řekl Bystrozraký a odstrčil krávice, zoufale civícího do prázdné vany, a vykoul z okénka. Chvíli hleděl do dále a najednou povídá: „Aha! Táhle je! No né, to bude fuška!“

„Co se stalo?“ fňukal kravec, ale Bystrozraký mávl rukou: „Tohle není, králevici, nic pro vás. Zatím si tady někam sedněte a my už vám ji přivedeme. Máme na tyhle maléry výcvik!“

A vyšli na terasu, Dlouhý popadl pod jednu paži Širokého, pod druhou Bystrozrakého, natáhl se a v mžiku odkráčel kamsi za obzor. A už si to tráduje přes Rakousko do Itálie a tam se blíží k nějakému obrovskému autodromu, a po něm si jezdí závodní auto formule 1, a Bystrozraký zvolá: „Tak jsme na místě, táhle je!“

Dlouhý se nechápavě ptá: „Ten závodník je Zlatovláska?“

Ale Bystrozraký kroutí hlavou: „Ale kdež! Ten závodník je Niky Lauda. Ona je jedno ozubené kolečko v převodovce jeho auta!“

„Jé! Jak ho ale zastavíme? Vždyť uhání jako blázen aspoň čtyřsetkilometrovou rychlostí!“

Široký zafuněl: „Jednoduše!“ A stoupl si na trať, nafoukl se a celou ji svým tělem ucpal. Ve chvílce je tu závodník a už brzdí a brzdí – až se mu z pneumatik kouří! Stejně však do Širokého narazil, což ho ale jen polechtalo, takže se rozesmál a zase vyfoukl.

Zato Niky Lauda vyskočil z auta a nadává: „Co se mi tu pleteš do cesty, ty jeden bachratej trumbero?“

„No, no!“ povídá Dlouhý. „Chovej se slušně, nebo tě odnesu někam do Finska mezi soby! Vsadím se, že nemáš u sebe cestovní pas!“

„Co to má znamenat? Co po mně chcete? Jste bandité?“ žasne Niky Lauda.

Bystrozraký se směje: „Máš v motoru zamontovanou Zlatovlásku!“

„Cože tam mám?“ žasne Niky Lauda ještě víc.

Ale to již Bystrozraký zaostřil oči jako dva kyslíkové hořáky, přeřízl celé závodní auto vejpůl, z motoru i převodovky se vylil horoucí olej a Bystrozraký už vykuchává jedno ozubené kolečko, přehazuje si je z ruky do ruky, jak je horké, a vtom ho ale popadne pod paži Dlouhý, pod druhou již má Širokého a už kráčí dlouhými kroky přes Rakousko zpět, zanechav omdleného Niky Laudu chvíli se v klidu opalovat na italském sluníčku.

Mezitím k truchlícímu kralevici vrazil černokněžík: „Ále! Kdepak máme Zlatovlásku?“

Kravec jen povzdechl: „Šla se támhle do koupelny vykoupat!“

„Cho chó!“ zajásal černokněžík a otevřel dveře do koupelny. „Přesně, jak jsem předpokládal – je pryč! Takže co z tebe bude? Panel z tebe bude!“

Vtom se ale zatmělo na terase a k černokněžníkově noze se kutálí ozubené kolečko a najednou cink! – proměnilo se v Zlatovlásku!

„Ne!“ zaskřípal černokněžík zuby a odkráčel, prasknuv za sebou dveřmi.

Kravec zazářil štěstím. Uchopil Zlatovlásku za ruku: „Teď vás již nepustím ani na vteřinku!“ A obstoupili ji i Dlouhý, Široký a Bystrozraký a všichni se odhodlaně usmívají.

Zlatovláška však špitla mazlivě: „Budete muset, pánové. Musím se jít vykoupat, neb jsem celá od páchnoucího oleje!“

Pustili ji tuze neochotně. Co měli dělat? Kravec se však ihned zohnul ke klíčové dírci. Vtom se dveře po-

otevřely a spanilá ručka Zlatovlásky ušetřila králevici pěkný pohlavek: „To nevíte, králevici, že je vrcholně neslušné pozorovat klíčovou dírkou dámu při koupeli?“ A zase se zavřela, načež Bystrozraký řekl po chvílce: „A je to zase v háji!“ V kročil do prázdné koupelny, chvíli hledí z okénka a pak povídá: „Aha. Táhle je!“

„Kde?“ ječí králevic.

„Jen klid, šéfe. Pohodlně si sedněte. Tohle zase není nic pro vás. My vám ji přineseme!“

Vyšli na terasu. Dlouhý popadl pod paže své dva kamarády a vmžiku odkráčel za obzor. A rovnou dle příkazů Bystrozrakého k vodárenskému vodojemu.

Dlouhý se podívil: „Co to je?“

Bystrozraký: „Voda pro celé velkoměsto. Uvnitř té velikánské nádrže plave malilinkatá rybička a to je právě Zlatovlásky!“

„Tak to je jednoduché!“ řekl Dlouhý a již odmontovává nahoře na nádrži odvzdušňovací poklop.

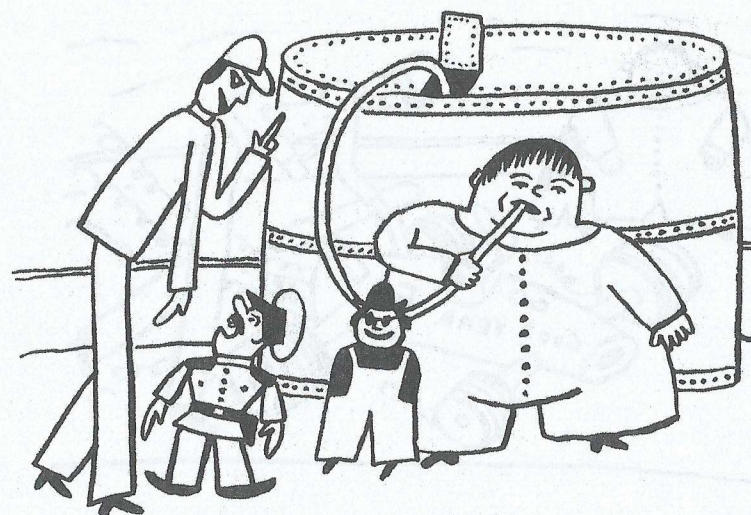
To už se k nim hrne strážce vodojemu: „Stát! Ani hnout! Copak to tu vyvádíte? Snad se mi tu nechcete koupat?“

Dlouhý mu řekl klidně: „Když už tu, strejdo, tak špatně hlídáte, aspoň se nám tu nepleťte! Vevnitř ve vodojemu máte Zlatovlásku!“

„Cože? Jak se tam ta potvora dostala?“

Ale Dlouhý již soustředěně šmátrá svojí předlouhou rukou uvnitř nádrže a Bystrozraký ho navádí: „Víc napravo, ještě, teď je zase nalevo, výš, ještě, ale ne, to už je moc, níž!“

„Poslyš!“ povídá Dlouhý: „Takhle ji nedostaneme. Dělá si z nás legraci! Je rychlá a mrštná jako blesk.“

Strážný vykřikl: „Cože? Ona není utopená? Ona se mi tam koupe?“

Dlouhý řekl nazlobeně: „Heleďte, strejcu, my potřebujeme klid. Přestaňte se nám tu do toho plést, nebo si s váma odskočím na Wrantgelův ostrov a nechám vás tam stavět sněhuláky s ledními medvědami!“

Ale vtom už Široký táhne za sebou odkudsi mohutnou hadici. Dlouhý mu ji nahoře strčí do vodojemu, Široký ji popadne na druhém konci a už saje do sebe naplno vodu.

Strážný vykulí oči a začne rvát: „Tak tohle nedovoluji! Tohle ne! Tohle je pitná voda!“ Bystrozraký na něj hledí klidně: „Však on ji pije, strejcu!“ Strážný však vytáhne z pouzdra revolver, a že bude střílet. Ale Bystrozraký se dá do smíchu: „Přestaňte tu vyvádět jako malí! Vždyť v tom revolveru nemáte náboje!“

Strážný se zarazí: „Jak to můžete vědět?“

„Jednoduše. Vždyť jsem Bystrozraký!“

Mezitím již Široký málem vycucnul celý vodojem. Potácí se na malých nožkách, neb ho ukrutná váha vody táhne dolů do údolí, ale saje statečně dál.

„Stát!“ zvolá náhle Bystrozraký. „Ta rybka již ve vodojemu není!“ A podívá se na obrovské břicho Širokého: „No jó! Tys ji vcucnul! Máš ji teď v sobě! A hrom! Strejdo, doneste honem sítko na čaj! Ale rychle!“

Strážný byl tak popletený, že tu byl v momentě se sítkem. To nasadili Širokému na ústa a ten začal chrlit vodu. Valila se z něj do údolí k nejbližší řece. Úlevně se zmenšoval a zmenšoval, ale teprve až byl téměř normální, zamrskala se v sítku konečně malá rybka.

„Sláva!“ vykřikli všichni radostně a už je bral Dlouhý pod paže. Strážný se rozzlobil: „Stát! Ani krok! Ať vás ani nenapadne mi utéci! Stát! Zavolám policii! Jste podvodníci! Žádná Zlatovláska tam nebyla!“

Dlouhý však udělal dva tři předlouhé kroky a byli pryč.

Mezitím zase vrazil do místnosti ke králevici černokněžník: „Ale! Kdepak máme Zlatovlásku? Aha?“

Králevic jen ukázal trudnomyslně na dveře koupelny a již již chtěl začít plakat.

„Takže se vám Zlatovláska ztratila! Vzdáváte to, králevici?“

„Já nevím!“ zakňoural králevic. „Kdo ví, jestli ta vaše Zlatovláska stojí za to. Buď je pořád v koupelně, nebo trajdá, čertvíkde po světě. Je s ní jen a jen trápení!“

Vtom se zatmělo na terase a cap! cap! – po parketách se mrská k černokněžníkovi malá rybka a najednou cink! – proměnila se v Zlatovlásku!

„No já se z toho zblázním! Oni to dokázali! Jenomže já potřebuju panely! Takhle z toho čtrnáctého poschodí nebude nič!“ krákorl černokněžník kysele.

„Co se vám nelíbí?“ zeptal se ho Dlouhý. „Zničili jsme závodní auto za 10 miliónů a přerušili jsme dodávku vody pro celé velkoměsto! To vám nestačí? Co kdybychom dali nějaký podobně pitomej úkol my vám?“

„No dovolte!“ zaječel černokněžník.

„Třeba, kupříkladu, co kdybyste šel doprostřed Staroměstského náměstí a tím vašim nafrněným nosem se provrtal přes celou zeměkouli do Číny a tam na ně znenadání vybařnul?“

„To už přestává všechno!“ zachrčel černokněžník a chytil se za srdce.

Tu se zavrtěla Zlatovláska: „Jen si tu chvíli pěkně povídejte. Já bych se skočila zatím vykoupat. Jsem celá ocumlaná od tohohle tlusťocha!“ A zamkla se v koupelně.

„Co mi ocumláváš nevěstu?“ vyjel si na Širokého králevic.

Tlusťoch jen rozhodil rukama a zůstal koukat uraženě z okna.

Dlouhý řekl vyčítavě: „Vypil kvůli vám málem celý vodojem!“

Tu se ozval z koupelny Zlatovlásčin hlásek: „Cítím, že se někdo z vás na mne kouká! Ten ale ať se netěší!“

Všichni pohlédli ihned na Bystrozrakého. Ten zčervenal: „No co, co? Dávám pozor, aby se zase neztratila!“

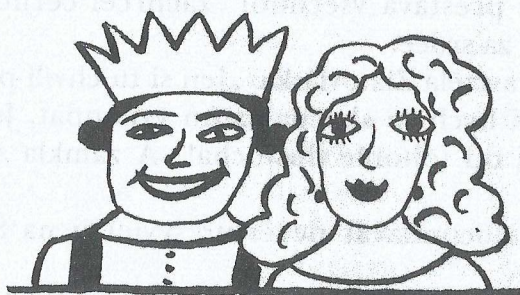
Černokněžník vyhlásil náhle: „Myslím, že půjdu do důchodu! Nemám už na tyhle tyátry nervy!“ Načež odešel a nezapomněl za sebou pořádně prásknout dveřmi.

Všichni se na sebe s úsměvem podívali a zamnuli si spokojeně rukama: „Zdá se, že úkol je zdárně splněn.“

Vtom vyšla z koupelny vymydlená Zlatovláska v župánku a dala pohlavek králevici: „To máš za to, že jsi koukal! Nemůžeš se dočkat svatby?“

Všichni na ni hleděli s otevřenýma pusama.

Ale Zlatovláska se usmála a dala králevici hubičku. Pak se otočila na všechny: „A teď, milí pánové, kdy a kde onu kýženou svatbu vystrojíme?“

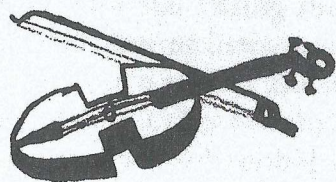

:Kouzelný pes:

Blížila se neděle. I poslali Pištu koupit dvacet řízků. Leč Pišta se vrátil se čtyřmi lahvemi rumu a na vodítku přivedl obrovské vyžrané psisko, nějakou nóbl gádžovskou rasu. Byl prý uvázaný před sámoškou a šel s ním docela ochotně. Seběhl se kolem něj na dvorku celý barák, všichni se usmívali a stará prohlásila: „Nebudou teda řízky, budeme mít guláš!“ Ale když se přihnul starý Bikoš se sekerou a nožem, promluvílo psisko dutým hlasem: „Necháte-li mě naživu a pustíte mě, splním vám jedno přání!“ Romové zařvali: „Jenom jedno?“ A pes přikývl: „Jenom jedno. Ale zato jakékoliv!“ I začali se Romové dohadovat: „Což takhle kouzelnou hospodu, kde nám budou nalejvat zadarmo?“ „To né, vy dilinové!“ křičely Romky: „Raději kouzelnou sámošku! Tam

je chlast i jídlo! A tam aby bylo pro nás všechno zadara!“ „Blbost!“ křičeli zase jiní: „A co činže? Chtějme kouzelněj interhotel, ve kterém budeme bydlet do smrti zadara, hospoda a restaurace v přízemí, každý dostane, na co má chuť, a ještě to budeme mít s úklidem!“ Otevřeli si láhev rumu, pak druhou a třetí a pořád se nemohli nějak dohodnout. Táhle kdosi řve z pavlače, že chce bejt nesmrtelnej, druhěj chce zlaté zuby, táhle primáš žádá stradivárky, však ho už kdo si chytl pod krk. Romky začaly vřeštět a už z kohosi stříká krev, všechno se to začalo mlet nohama od stolů a židlema, ve druhém poschodí se utrhlá celá pavlač, načež explodovaly všechny záchody, neb v nich vybuchl bioplyn, jak tam někdo odhodil neopatrně vajgla, a už jsou tu policajti se sirénama, v tu ránu náhle vzplanul celej barák, takže to houkání sirén v dálce jsou hasiči, ale kdo by na to dbal, všichni se perou se všema – a kde je ten pes?

Zdrhl! No prosím! Kdyby neposlouchali ty jeho krásné řečičky, mohl se už v tuto chvíli nakrájený na kostičky sypat do smažící se cibule v kotli na dvorku...

LIŠKA RYŠKA

Jiřík, bývalý královský kuchař, seděl v černém lese, pojidal studený řízek a dumal, kudy se dát, aby našel a přivedl králi Zlatovlásku. Tento úkol dostal za trest, a to jen proto, že snědl kousek kouzelné ryby-hada, a teď rozuměl řeči zvířat stejně jako král.

Dumá, přemýšlí, tu se ozve troubení lesních rohů, pokřik lovců a najednou mu vklouzne pod kabát liška Ryška: „Buď tak hodnej, lovci jdou po mně, zalíbil se jim můj kožíšek, schovej mě!“ Jiřík lišku ukryl pod šos a už tu byli lovci: „Neviděš tu běžet lišku?“ Jiřík přikývl: „I viděl. Běžela támhletím směrem!“

Lovci ve chvílce odcválali a liška zase vystrčila čumáček: „Děkuji ti, Jiříku. Nemohl bys mi dát také kousek

toho voňavého?“ Jiřík se usmál: „Co by ne?“ a rozdělil se o řízek s liškou.

Když si pochutnali, liška mu řekla: „Jsem ti zavázána. A protože nejsem jen tak lecjaká, neb umím kouzla, řekni mi, co tě trápí, a já ti pomohu!“

Jiřík jí to krátce vypověděl a liška se rozesmála: „To je úkol přesně pro mne. Zlatovlásku ti pomohu obstarat, to je maličkost. Ovšem hned předem tě musím upozornit, že se dostaneš do dalších nesnází, takže ještě navíc budeš mít na konci ptáka Ohniváka a koně Zlatohříváka, načež tě král za odměnu nechá rozřezat na kusy, já tě poslepuji a oživím mrtvou a živou vodou a po královraždě si vezmeš za manželku Zlatovlásku a budeš králem!“

Jiřík se zaradoval: „Čert vem nesnáze, hlavně že dobře skončím!“ Liška Ryška zavrtěla nesouhlasně hlavou: „Hned nato vypukne selská rebelie a lid pověsí krále na šibenici uprostřed náměstí i se Zlatovláskou! Jen tak mimochodem: Víš, že ty vlasy jsou jen paruka a ona je pod ní úplně holohlavá?“

Jiřík zesmutněl: „Co mám tedy dělat?“ Liška se usmála: „Nejlépe je usadit se blízko nějakého většího města, pěstovat ve sklenících zeleninu a neplést se do mezinárodní politiky. A hlavně: Vzít si nějakou šikovnou a chytrou ženušku!“ Jiřík povzdechl: „Tobě se to řekne, ale kde ji vzít?“ Liška se rozesmála: „O jedné bych věděla!“ A udělala kotrmelec a byla z ní pihovatá ryšavá dívčinka, radost pohledět. Popadla vyjeveného Jiříka za ruku a s výskotem se s ním rozběhla po cestě k nejbližšímu městu.

Když za nějaký ten rok v zahradním domečku upro-

střed skleníků zasedl za nedělní stůl zahradník Jiřík, zrzavá zahradnice a tři zrzavé dětičky a pustili se s clautí do kuřátka na česneku, zeptal se mastnou pusou Jiřík: „Řekni mi, Ryško, proč ses neproměnila v pannu ještě dřív, než tě začali lovci lovit?“

Ryška se usmála: „Protože jsem nebyla lovena já, nýbrž někdo úplně jiný, ty můj jeden pracovitej hlupáček!“ a dala mu pusinku.

NEJŠKAREDŠÍ POHÁDKA

Měla jedna matka dvanáct kluků a jednu dcerku. Dcerka byla hodná. Ale ti kluci, to bylo trápení! Nebylo dne, kdy by aspoň někomu nezbořili stodolu, či aby se nepředjedli úplně nezralého ovoce, anebo kdy by nešli za školu a nezmlátili tam nějakou polednici či hastrmana.

Jednou matka zrovna pekla buchty a vtom se přiženošpinaví kluci a štěrchají zápalkami: „Maminko, udělali jsme ohniček, aby bylo prasátku teplo!“ Matka vykoukne z okna a opravdu, na dvorku hořel chlívěk i s čuníkem. Mezitím se jí v troubě připálily buchty na uhel, a to bylo na ubohou matku příliš. Zalomila rukama: „Bodejž byste zhavranovatěli!“ A v tu chvíli dvanáct kluků zatleskalo havraními křídly, zakroužilo nad chalupou a za příšerného krákorání odlétlo do černého lesa.

Matka se šla udat na policii, ale tam jí řekli, že je vše v pořádku, neb si zle sužovaný kraj aspoň oddech-

ne, a že za zhavranovatění někoho nejsou žádné tresty, naopak, nabídli chudeře místo vychovatelky v polepšovně, kde by měla dobré možnosti.

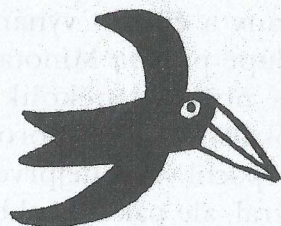
Matka to však odmítla a šla vychovávat dcerku, která vbrzku vypsela v náramnou krasavici, takže o ni začal být veliký zájem. Matka nestačila všelijaké ty ženěnéchtivé prince, indiány a číšníky vyhánět ze dvora. A tu přismýčila k chalupě příšera Mínotaur a ten měl nepřeberné množství nožiček, několik uplakaných chobotů a oči na štopkách, celý byl porostlý mech a břídlíci a nevýslovně páchl. Ten nejprve několik nejvážnějších zájemců sežral, ale pak rafnul bez ptaní krasavici pod paží a hybaj s ní do svých jižních slují, které měl zařízeny jako přepychové bludiště.

Tam se asi odbyla svatba a matka štkala: „Dvanáct kluků kdesi mám, ale zastání žádné! Zůstala jsem sama jako kůl v plotě!“

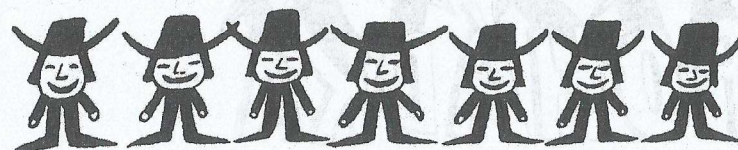
A tu slyší nad hlavou tleskot křídel a rozzlobené krákání a vidí, že se dvanáct havranů žene jižním směrem jako černé mračno. Vzápětí však letěli ještě rychleji zpět, peří z nich frčelo na všechny strany a kolem nich s hvizdem létaly balvany, řev a cizojazyčné kletby!

Na druhý den přišla matce pohlednice na tlustém zlatém plechu, kolem dokola osázená brilianty, na které stálo vyryto, že dcerka je se svým ženichem velice spokojena, neb je to sečtělý silák s citlivým srdíčkem a velmi jemných a ušlechtilých mravů, se smyslem pro domácí pohodlí, který nemiluje návštěvy a okázalé veselí, a kdyby se jí, jako mamince, někdo pokoušel ubližovat, ať jenom napíše kdo, a její zeť ho přiletí ve svém volném čase sežrat. A krasopisný podpis dcerky.

Matka se šla s pohlednicí pochlubit sousedkám a ty jí ukrutně záviděly, což je neklamně znamení, že je vše v nejlepším pořádku.

Sněhurka a sedm trpaslíků

Jednou se rozhodlo sedm trpaslíků, že překvapí Sněhurku a že jí koupí na Vánoce televizor. Jenomže když vysázeli na stůl před prodavače všechny valounky stříbra, co měli po kapsách, zjistilo se, že mají sotva na šňůru k anténě. Velmi zesmutněli, ale nelenili, a když už byli ve městě, rozhodli se, že se poohlédnou po nějakém snadném výdělku.

A měli štěstí. Na jedné hasičské zbrojnici byl nápis:

**PŘIJME SE VĚTŠÍ POČET
VÝBORNĚ STŘÍLEJÍCÍCH HASIČŮ!
DOBŘÝ VÝDĚLEK ZAJIŠTĚN!**

Trpaslíci zajásali, vešli dovnitř a ihned se hlásili samotnému veliteli hasičů. Byl to škaredý chlap se smetákovitým knírem a ten, když vyslechl trpaslíky, dal se do hrozitánského chechotu a potom jim vysvětlil, že oni nejsou hasiči, že se jezdí k požárům jen ohřívat, ve sku-

tečnosti jsou lupiči a vylupují banky, jenomže mu včera policie všechno mužstvo pochytila a zavřela do vězení, takže kdyby chtěli, mohou ihned nastoupit do zaměstnání a přijít tak bez námahy ke spoustě peněz. To se trpaslíkům zamlouvalo, i plácli si s velitelem hasičů a vydali se na zkoušku vyloupit jednu banku.

A byla to banka plná zlata a peněz. Jejím ředitelem byl břichatý tlustoch, takže když z něj trpaslíci strhávali zlaté hodinky a řetězy a z buclatých prstů stahovali prsteny, dělali věc, ze které má každý člověk, nemající vůbec nic, náramnou radost.

Když se však potom v hasičské zbrojnici dělili s velitelem hasičů o obrovskou hromadu peněz, byli samozřejmě všichni zatčeni policií, protože trpaslíci byli zelnáči a zapomněli za sebou zahladit stopy.

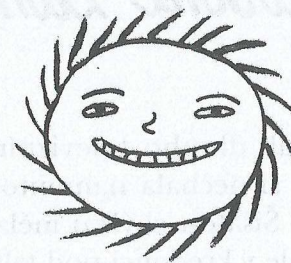
Nejprve chtěli dát trpaslíky do nápravného domova, ale když zjistili, že to nejsou vyžilé děti, ale stařečci mající přes pět set roků, poslali je nazpět Sněhurce a řekli jí, aby dala na stařečky lepší pozor, protože dělají po světě náramnou ostudu. Sněhurka trpaslíkům malinko vyhubovala, ale utřela si úkradkem i slzičku, neboť viděla, že to trpaslíci mysleli dobře.

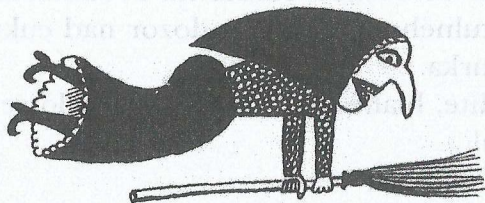
A tu zaklepal na dveře jejich chatrčky potulný advokát, a když se všem představil, řekl: „Přišel jsem vás potěšit, dámo a pánové! Je vidět, že se nevyznáte v zákonech!“ A vytáhl z pod kabátu tlustý zákoník a přečetl jim z něj jeden ze zákonů: „Každý, kdo se dožije pěti set let života, dostane od společnosti vše, oč požádá – zdarma!“

„Hurá!“ zavřeštěli trpaslíci sborově. A nechali si přestavět chatrčku na soukromé televizní kino a v postran-

ní uličce zřídili obrovskou cukrárnu. Promítačem udělali onoho potulného advokáta a dozor nad cukrárnou převzala Sněhurka.

Ách, jak vidíte, blahé vyhlídky má ten, kdo se dožije vysokého věku!

» Bezpečnostní zámek «

Ježibaba naslouchala tak dlouho televizním zprávám kriminální ústředny, až si nechala namontovat na dveře bezpečnostní zámek. Šišatou chýšku měla sice uprostřed černého hvozdu, ale v kredenci pod talířem 72 korun, a tak pocit bezpečí byl k nezaplacení. Zálibně si prohlížela zvenčí kulatou kliku, kterou se bez klíčku dveře nedaly otevřít.

Brzo brzičko však onu kliku již proklínala. Venku cosi šustlo, ona vykoukla, zvědavě vyšmajdala až na roh chýšky – co to jen mohlo být? – ale tu za ní průvan zabouchl dveře! Ježibaba, samozřejmě bez klíče, marně kopala do dveří.

V chýšce sice byl ježidědek, ale ten byl nahluchlý. Koukal právě v podkrovním pokojíčku na televizi. Liboval si, když se celá chýška otřásala od kopanců ježibaby, že je venku zemětřesení, a on že si sedí pěkně v bezpečí a teplíčku.

Tu za ježibabou zase cosi šustlo a byl to jeden uprchlý trestanec v pruhovaných šatech. Ježibaba si však mys-

lela, že je to moderní turistické pyžamo. I požádala ho, zdali by jí mohl nějak dveře otevřít, ale nerozlámat. Vězeň se ušklíbil, vlezl do chýšky podkrovním okénkem a po nějaké chvíli – ježibaba už byla celá netrpělivá – jí s úsměvem dveře zevnitř otevřel. Ježibaba mu dávala za laskavost uleželou hrušku, ale tu on s dobráckým úsměvem odmítl, načež zase zmizel v černém hvozdu.

Ježibaba se hnala pořádně vynadat nahluchlému dědkovi, ale ten jí celý vyjevený povídá: „Právě jsem zažil neuvěřitelnou příhodu! V televizi zrovna ukazovali jistého uprchlého trestance, který prý zamordoval několik lidí, vyloupil celou šňůru bank a pošt, a policie ho hledá po celém státě! A teď si představ, co se nestalo: přesně ten dotyčný mi vlezl tuhle tím okýnkem dovnitř, prošel kolem mne a zase zmizel!“

Ježibaba zaječela, vrhla se ke kredenci a samozřejmě – 72 korun bylo pryč a ještě k tomu zmizel pytlík majoránky!

I popadla kouzelné koště a vystartovala bleskově na trestnou výpravu.

Darebu se jí podařilo dostihnout v kotlině, kde si již pokušoval smotek z její majoránky. S jekotem mu začala spílat, ale on drze zasyčel: „Zdá se, že před svým odjezdem do Francie budu muset kuchnout ještě jednu decibelovou bábrli!“ A vytáhl zabiják!

To ježibabu poněkud vzpamatovalo: „Tak ono se zachtělo panáčkovi do Francie? To mu mohu docela lehce zařídit!“ Načež pronesla zaklínadlo a z darebáka byl pěkný vykrmený zajíc. Asi týden nato byl chycen lesníky do sítí a vyvezen v bedně do Francie, kde ho o něco později prošpikovali zaječími broky mlsní francouzští nimrodi.

Doufám, že je vám jasné, že se ježibaba po úspěšném návratu z trestné výpravy zase nemohla dostat domů. Na bezpečnostní zámek však žádná její kouzla neúčinkovala. Musela se domů vsoukat krbovým komínem a pak ze sebe drhla černý mour ve škopku s hor- kou vodou celé odpoledne...

Kdesi v černém lese kašle babička, kašle na všechno, na pošťáky s důchodem, na sociální pracovnice s lejstrama, na úředníky s dotazníky, zkrátka na všechno. Hledají ji policisté, hajní, skauti, ale babičku ne a ne najít. Babička už nechce s nikým nic mít, chce mít klid, neb je jí už třista let a není to už babička, ale ježibaba znala kouzla a čarů, a tak je stejně lepší se jí vyhnout.

A přece někdo s ježibabou kamarádí. Je to malá dívka, jménem Karkulka. Ale ne ta červená. Tahle chodí v maskáčích, a to proto, že se v lese schovává před povinnou školní docházkou. Jednou o ni ježibaba v lese zakopla, neb maskovanou spící Karkulku nebylo možno rozeznat od země. Již již chtěla začít úděsně lát, ale dívka spala líbezně dál. I usedla vedle ní a zadumala se nad malou tulačkou, která jí tak náhle připomněla dávno mládí – a tu se Karkulka protáhla, otevřela očka,

a když spatřila ježibabu, usmála se a řekla: „Ahoj, bábi!“ A bylo to, jako by měla k srdci staruchy tajný klíček. Od té chvíle byla Karkulka ježibabinou favoritkou, a byla tedy pod její ochranou.

Ani si nepřejte slyšet, jaké to mělo výhody. To jde Karkulka úvozovou cestou, najednou na ni vybafne 40 hladovejch vlků a prý: „Sežereme tě, Karkulko, sakumprásk i s botama!“ Jenomže Karkulka má od ježibaby kouzelnou vzduchovku, práskne z ní jednou do vzduchu a z vlků jsou v tu ránu muchomůrky zelené! A Karkulka jde dál a vesele si pohvizduje.

Nebo ji potká fousatý hajný a hned: „Co tady děláš, děvčátko? Jak to, že nejsi ve škole?“ Ale Karkulka se směje: „Vždyť já jsem ve škole! Ve škole Přírody!“ Ale hajný se zamračí, popadne ji za ruku a řekne: „I ty jedna tulačko! Pojď se mnou!“ A už ji vede do městečka na úřad. Jednu chvíli ale koukne po Karkulce a vidí, že místo ní vede starého kozla, a ten ho s divokým zamečením nabere na rohy a šup s ním do potoka a už je pryč. Jednou ji vyslídil sám školní inspektor. Postavil se znenadání Karkulce do cesty: „Stůj Karkule! Konečně tě mám!“ Ale Karkulka mu proběhla mezi nohama a lehce klusá lesem. Ostružiny se před ní rozestupují, ale před inspektorem, zuřivě za ní funícím, se zase zavírají a dělají neprostupné stěny. Jednu chvíli se inspektor tak zapletl, že musel volat o pomoc, a trvalo dva dny, než ho celého zešedivělého vysekali a vyvedli zase na cestu. O Karkulce už nechtěli do smrti smrtloucí ani slyšet. A Karkulka si bydlí v lese s ježibabou a je jim docela dobře. Jestli nemají hlad? Je to jednoduché. Ježibaba luskne prsty, řekne cosi kouzelného a támhle travou

se již štrachá asi dvacet trpaslíků, každý vleče jednu velkou bramboru, a už je skládají na hromádku. Jezevec za nimi nese věnec vonících divokých buřtíků, medvěd již rozdělal oheň, bobři kroužlí zoubky brambory, a už v kotlíku bublá bramborový guláš, Karkulka do něj krájí na drobnou buřtíky, veverky přisolují, paprikují a majoránkují, ó – ta vůně, bobři jim podávají lžičky vydlabané ze dřeva a ježibaba s Karkulkou si pochutnávají.

Kdesi v dálce ucítily muchomůrky zelené onu vábnou vůni, i promění se ve vlčiska. Protože už ale dostali dostatečně za vyučenou, uhánějí z tohoto kraje co nej dál. I jedí všichni z kotle, i medvěd i lišky s mladýma a ondatry s bobry, i veverky si dávají, také divokým holoubkům a hrdličkám něco sem tam pohodí do trávy, a přece z kotlíku neubývá a nikdo to nechápe. Jen ježibaba s Karkulkou se tomu vesele hihňají. A když už mají všichni břicha jako soudečky, rozejdou se do svých pelíšků, pelechů, hnízd a nor, ježibaba hvízdne na prsty a přihopsá k nim chaloupka na kuří nožce, vlezou si do ní a spí a spí, zatímco chaloupka s nimi hopsá někam do hlubin černého lesa.

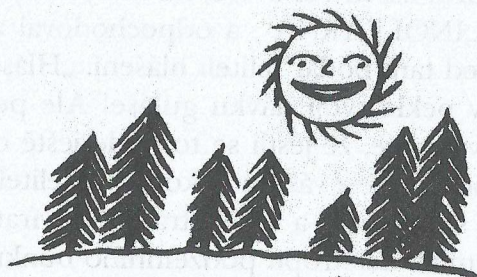
Ráno přijdou na to místo dřevaři, uvidí kotlík plný bramborového guláše. Rozhlížejí se, komu to patří, ale když nikoho nikde nevidí, pustí se do něj všichni, ale to už z kotlíku ubývá, až ten nejhladovější vyškrábe dno, ba dokonce jej do leskla vylízá. Pak všichni sborově zvolají: „Děkujeme ti, Lese!“ a jdou po práci. A toho dne má každý síly za tři a hlad žádný. Inu – ježibabin guláš! Jen žízeň je po něm jako trám. Ale s tou už si dřevaři lehce poradí.

A nemyslete si, že se Karkulka ničemu neučí. Občas přiběhnou do lesa děti, schovají si v křoví tašky s uče-

ním a jdou na maliny nebo na jahody. Vtom se křoví pohne, vykoukne z něj maskovaná Karkulka, některou tašku si otevře a již si čte v učebnicích. A učení jí do hlavy přímo skáče. A když už se děti vracejí z jahod nebo malin, honem vše vrátí do tašky, zavře ji a zase zmizí tiše v houštinách. Bohužel, co si Karkulka přečte, z učebnice načisto zmizí, takže jsou v ní pak jen prázdné stránky. To paní učitelky nemohou pochopit, jak je to možné. Taková žačka pak dostane učebnici novou a ta prázdná jde do školního muzea. Je u ní cedulka:

ZCELA VYČTENÁ UČEBNICE.

A stane se občas, že děti sedí ve třídě a najednou kdosi zvolá: „Jú! Podívejte se!“ A všichni běží k oknům a s otevřenýma pusama sledují, jak nad parkem letí na koštěti ježibaba, za ní sedí malá Karkulka a vesele se směje a mává dětem! Kam že to letí? Inu, jistě do nějakého onačejšího lesa...

Byla to tenkrát válka! Šrapnely lítaly sem i tam, řachala děla, vybuchovaly bomby, vše se halilo do neproniknutelného dýmu. Někde mezi tím vším se nějaký voják postavil do pozoru před velitele: „Hlásím, že jsem nedostal guláš! Stál jsem poslední v řadě, a už na mne nic nezbylo!“ Velitel zařval: „Já nevím, kde mi hlava stojí, támhle mi jde celý pluk šikmo do ovsy, tuhle se mi promíchali dragouni s kanonýrama, tam se mi splášili poštovní holubi a tu mi ukradli cikáni bombardovací vzducholod' – co je mi do jednoho pitomého guláše, běž si ho vyfasovat třeba do pekla, jen ať už tady nevidím ten tvůj pitomej ksicht!“ Voják zasalutoval a odpochoďoval – samozřejmě směr Peklo. Přimaširoval však k jakémusi odpornému chlapovi, který stál u lisu a již z dálky se na vojáka křenil: „Jen pojď, už na tebe čekám!“ Voják se podívil: „Jak to?“ Odporný chlap řekl: „Každou chvíli se tudy někdo někam štrachá. Jenomže u mne končí všechny cesty, proto-

že každého popadnu do těchhle chlupatých pracek, strčím ho do lisu a udělám z něj rolku linolea! Vidiš tu hromadu rolí? Proužkované jsou z trestanců, oranžové jsou z hárikřišňáků, modré z hasičů, červené z indiánů a černé z funebráků! Tahle květovaná je z jednoho toreadora! Z tebe bude moc hezká zelená! Co seš za vojáka?“ Voják řekl: „Jdu vyfasovat do pekla guláš!“ Odporný chlap se vyjevil: „Cože? Do pekla? To je zajímavé! Víš co? Pro jednou udělám výjimku a pustím tě nezlinoleovaného! Ale ty mi za to v pekle zjistíš, co mě tam čeká za moje skutky, které tu páchám s takovou radostí!“ Voják řekl: „Dobrá!“ a pochodoval dál do pekla. Připochodoval k pecku, zatloukl na bránu a hlásil, že si přišel pro guláš. Vrátný zaskučel: „Jakej guláš? Tady ho můžeme uvařit leda z tebe!“ Voják řekl: „Můj velitel mě sem pro něj poslal!“ Vrátný na to: „Jo tvůj velitel! Tak to se hlas rovnou u našeho plukovníka!“ Voják tedy zahlásil plukovníkovi pekla, že si přišel pro guláš. Ten již věděl, o co jde. Zařval na vojáka: „Na toho vašeho setsakra velitele se už těším! Vyříd' mu, že tu mám pro něj nachystaný speciální tlakový hrnec! A jestli mě sem pošle ještě někoho pro guláš, nechám pro něj udělat ještě jednu Záhořovu rekreační linku!“ Voják se podivil: „O co jde?“ Plukovník se děsem celý naježil: „To je pravá hrůza! Přes den uvážeme tomu darebákovi kolem pasu ocelové lano a pak ho protahujeme tunelem nacpaným střídavě studeným a doběla rozžhaveným koksem! Pak ho na noc strčíme na odpočinek do popelářského auta, které je plné popela, a až do rána ho necháme otáčet. Ráno ho vykoupeme ve čpavku a následuje zase koksová kůra! Normálně odtud každého vojáka, kterého sem pošle tvůj velitel, vykopnu, ale protože

mám dnes dobrou náladu, můžeš si jít ten guláš nafasovat ke kotli číslo 138.“ Voják řekl: „Ten guláš je z hřišníků!“ Plukovník přikývl: „Ano. Z hovězího hřišníka! Tahle kráva potrkala jednoho mého seržanta v domnění, že je to nějaký vůl!“ Voják se tedy již na nic neptal, vyfasoval guláš, snědl jej a odpochodoval zase z pekla. A rovnou k onomu odpornému chlapovi. Když ho spatřil, velice se ulekl: „Já jsem na vás úplně zapomněl!“ Odporný chlap zahřimal: „To nevádí! Zato já na tebe nezapomněl! Udělám z tebe brčálově zelenou rolku linolea a doufám, že bude vonět gulášem! Jestlipak jsi byl vůbec v tom pekle?“ Voják řekl: „Byl!“ Odporný chlap vykulil oči: „A copak jsi tam zajímavého viděl?“ Voják řekl: „Nic zvláštního. Jen mi tam ukázali jisté zařízení, které tam chystají pro nějakého Záhoře!“ Odporný chlap zařval: „Jakže? Vždyť já jsem Záhoř!“ Voják řekl nejistě: „A je!“ A potom vysvětlil Záhořovi, o co jde. Ten jen kvílel a pak náhle zaskučel: „Mě nedostanou!“ Spustil lis a než mu v tom voják mohl zabránit, skočil do něj a na druhé straně z něj vylezla rolka zrzavě chlupatého linolea. (Tak byl vynalezen kovral.) Vyjevený voják zastavil lis, zavřel dveře, na kterých byl nápis „ZÁHOŘOVA LINOLEÁRNA“, a odpochodoval zpátky na bojiště. A hned tam podal veliteli hlášení: „Hlásím, že jsem vyfasoval v pekle svoji dávku guláše! Ale pekelný plukovník vám vzkazuje, že jestli se to bude ještě opakovat, tak si vás podá, až se z vás bude kouřit!“ Velitel zrudl zlostí, mohutně se nadechl a začal strašlivě otvírat ústa, vyskakoval přitom až do stropu podzemního bunkru, ale nebylo mu nic rozumět, protože kolem nich právě dopadala vzdušná torpéda a těžké pumy, neklamné to znamení, že se válka pomalu chýlí ke konci...

: Moricek a kníže Pekel:

Moricek byl znamenitý obchodník. Koupil za dvě, prodal za deset. Koupil za deset, prodal za sto. Koupil za sto, prodal za tisíc. Ať udělal co udělal, dobře se měl a jen se uculoval.

I zavolal si jednou kníže pekelný svého nejchytřejšího čerta Rokytka, kterého si nechával jen na vyřizování velmi ošemetných případů, a povídá mu: „Poslechni, Rokytko! Půjdeš na zem a buď dostaneš od toho Moricka úpis na duši, nebo ho rovnou rafni za límec a šup s ním přede mne! Již dávno mi došla trpělivost poslouchat hlášení, jak a koho Moricek doběhl a komu zase přes rozum prošel!“

Čert Rokytka se jen uchechtl a zaskuhral, že bude obratem zpátky, ať zatím začnou rozehrávat pro Moricka pořádný kotol horkého asfaltu.

A opravdu. Ve chvíli, kdy se večer sešel s ránem, Rokytka byl zpět. Již z dálky bylo slyšet, jak za strašidelného rámusu vleče po pekelných schodech obrovské fortepiáno. A když s ním supící Rokytka dorachotil až před knížetem pekelným, padl na kolena, vychlemtal barel dešťovky a pak jen lapal po vzduchu.

Kníže pekelný spráskl pazoury: „Rokytko, co má tohle znamenat?“

Rokytka zachrčel: „Moricek vás nechá pozdravovat a posílá vám zvláštní pozornost. Stálo mě to jen třicet tisíc! Ale řekl mi, že tak laciné piáno nemá nikdo na světě!“

Kníže pekelný zařval: „Kde máš úpis na jeho duši, mordsetzhadryáš?!“

Rokytka mu podal nějaký usmolený propocení papír: „Tady. Ale je to dost nečitelné. Tam dole je můj podpis!“

Kníže pekelný, skomíraje hrůzou, zavolal odborníka na fortepiána a nečitelné smlouvy, aby vše posoudil. Ten jen zaječel: „Tohle fortepiáno za třicet tisíc? Tenhle rozeschlý klimpr je z nějaké potopené lodi a nemá cenu ani jako dříví na otop! A smlouva? Tohle je kopie úpisu, že se čert Rokytka místopřísežně zavazuje, že bude chodit k Morickovi každý den pracovat, bez nároku na jídlo, odměnu či odpočinek, za což vždy zaplatí Morickovi propustné tisíc korun! Rokytko! Ty jsi něco Morickovi podepsal?“

„Ano!“ zahuhlal již napůl dřímající Rokytka.

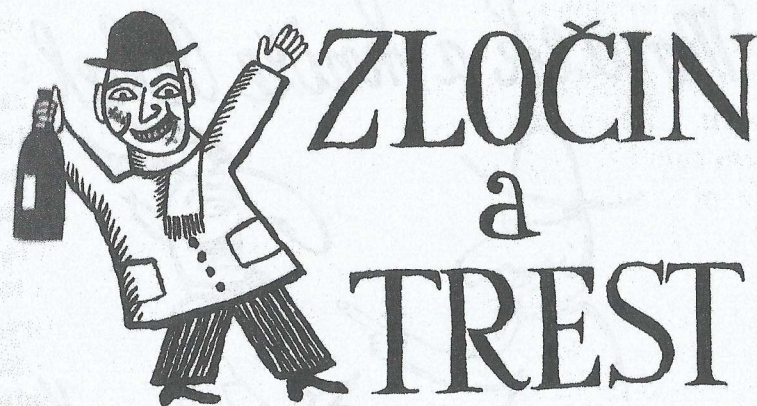
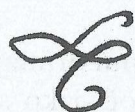
Kníže pekelný vypouklil oči jako slimák a pak omdlel. Sotva kníže pekelný probrali z mrákov, se zuřivým prskáním vyslal ihned pro Moricka dva úplně hluché čerty, aby ho bez prodlení přivlekli za límec.

Marně Moricek těm dvěma hluchoněm nabízel naslouchací kornouty, jeden kus za tisíc korun. Než se nadál, stáli před hrůzostrašně načuřeným knížetem pekel. Ten jen vytáhl ze šuplíku účetní knihu hříšníků a nastalo poslední účtování s Morickem.

Pravda, chvílku bylo slyšet hromování, ale to se posléze sklidnilo v jakési obchodní jednání a smlouvání, při kterém se obě strany kroutily s mazanou úslužností. A když toto jednání skončilo, byl vlastně Moricek s knížetem pekel příbuzný, neboť mu prodal za manželku svoji sestřenicí Rózu, kterou na zemi nikdo nechtěl, protože byla strašlivě tlustá, zlá a škaredá, dále bylo ujednáno, že čerti budou dodávat Morickovi asfalt výměnou za dešťovou vodu, dále že v pekle opraví rozeschlé fortepiáno a Moricek je pak prodá filharmónii jako mistrovský nástroj za dvě stě tisíc, z čehož by možná měli mít čerti jakousi záhadnou výhodu, a ještě plno dalších obchodních úmluv, při kterých se obě strany spokojeně uculovaly, ale Moricek bokem vždy o něco více.

Tak takhle dopadlo pekelné účtování s Morickem.

Ách jo!

Jedna obrovská, ukrutně zlá a hubatá panička měla malého mužíčka – takového zakřiknutého chudáčka, kterého všemožně týrala. Jakmile ho přistihla v okně, jak se kouká závistivě po ostatních chlapech, kteří si na ulici pokuřovali cigarety a potáceli se za zpěvu odrhovaček z jedné hospody do druhé, již ho popadla za límec a dostal bití. Zlá panička mu vtlokala do hlavy: „Ty jeden darebáku, jenom bys chtěl chodit po frejích, opíjet se, kouřit a utrácet peníze! Já ti dám, mizero jeden ničemnej!“ Zacházela s ním hůř než se psem.

A protože měl dovoleno sem tam si něco přečíst, dočetl se jednou týraný mužíček v jedné staré knížce, že u nich za městem je jakási podivná díra do země, a jak pověst praví, je prý v této díře ukryt poklad! I zmínil se o tom své populaté ženušce, zrovna když se nadechovala k další nekonečné svádě. Té se zajiskřilo v pidlookých očích a prohlásila: „Je-li tam nějaké bohatství, jde-

me si pro ně!“ Sebrala dva pytle, mužička si uvázala na špagát a alou s ním k té díře.

Díra to byla úzká a šel z ní podivný sirouhlíkový zápach. I vehnala zlá panička dovnitř svého mužička, aby tam celou situaci ohledně pokladu pročmuchal. Ten se ale po chvilince vrátil celý bledý řka: „Já mám strach jít dál, neb to tam dál tajemně bublá a brumlá!“ Dostal tedy pár záhlavců a do díry se vedřala dosti těžce, ale o to zuřivěji sama tlustá panička. Mužiček číhal u díry, a kdyby se nebál, že bude bit, nejrady by utekl. Vtom začaly z díry vybíhat krysy a potkani a za nimi se náhle soukali jacísi podivní usmolení chlapi, nemytí a nerudní šeredové, ten měl bouli za uchem, tomu crčela z nosu červená, ten se belhal a kvílel bolestí a všichni prchali pryč.

Mužiček s hrůzou zjistil, že to pod zemí hřmotí, jako když vrazí kuna do kurníku. I pustil se na úprk také.

Vběhl do nejbližší hospody a hned si dal kořalku a pivo a cigárka a velice si užíval svobody. A seděl tam tři dny a tři noci a hulákal odrhovačky a pak ho odvezli na záchytku, kde se vyspal, a pak zase do hospody a pil a kouřil a potácel se s ostatními od hospody k hospodě, přičemž blábolil pitomosti, zkrátka užíval si. Ale najednou začal rvát, že je obklopenej bílejnma myšima, pavoukama a růžovejma slonama a že ho chytí všichni sežrat, načež v pohodě umřel.

A dostal se štandopende do pekla a koho tam nevidí sedět na příjmu za stolem hlavního ordináře, než svoji manželku! No maucta! Stojí ve frontě před jejíma dveřma a čeká, až na něho přijde řada. Má se na co těšit!

HOLENÍ BANDITY

Vchodové dveře se zatměly a do oficíny vstoupil největší bandita z celého města! V jedné kapse 100 000, ve druhé 200 000 a v podpaždí bouchačku nabitou šrapnelama. Na ulici se mu každý již z dálky vyhnul.

Usadil se pohodlně v jednom z křesel a už tu byl mistr lazebnický. „Čím posloužím váženému pánovi?“

„Oholit!“ zachrčel mnohonásobný vrahoun a hned dodal: „Nesnesu, aby mě někdo seabemín zkravil! Je ti to jasné, pucifousi? Jen malé škrábnutí a ustřelím ti makovici!“ a poplácal si významně vyboulené podpaždí.

„Jen žádné starosti, velevážený! Oholíme vás jedna

báseň!“ ševelil mistr. Zručně namydličl nerudného banditu, přibrousil na řemeni břitvu a s pokřikváním se pustil do holení. Jednu chvíli však zákazník syknul a nahnul se k zrcadlu s rukou pod paží. Sledoval úpěnlivě, zda se objeví krev. Neobjevila se. „Máš z pekla štěstí, pucifousi, pokračuj!“

Ale mistr už měl dost. Pěkně se mu rozklepala ruka. Skočil za plentu, podal břitvu číhajícímu tam tovaryšovi a prý: „Dohol to za mne, Bertíku. Já si musím honem někam odskočit!“ a bleskurychle zmizel někde vzadu.

Tovaryš Bertík se rovněž pokřičoval a vystoupil zpoza plenty. Jen po něm však namydlený bandita zakoulet očima a zařval: „Tak co bude s tím holením?!“, roztrásl se tovaryš jako osika a ruce se mu rozkmitaly tak, že by mohl krájet nejvýš nudle do polévky. Vyhlídka na téměř jisté ustřelení hlavy se mu moc nezamlouvala, a tak raději křikl na učedníka: „Lojzku! Pojď doholit tuhle pána!“ hodil malému učedníkovi břitvu, načež i on zmizel v zákulisí kumbálu.

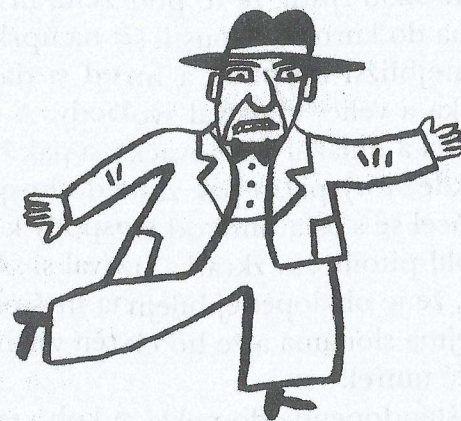
Lojzík, bezstarostně si pohvizduje, přistoupil neohroženě k nasupenci, a protože na něho nemohl dosáhnout, přitáhl si ke křeslu rozkejklanou stoličku a vyšplhal na ni. Bandita jen stačil zakoulet hrůzostrašně očima a učedník už ho dral břitvou hlava nehlava. Pěna byla téměř suchá, fousy praskaly jako roští, ale Lojzík se činil. Bandita byl v mžiku oholen.

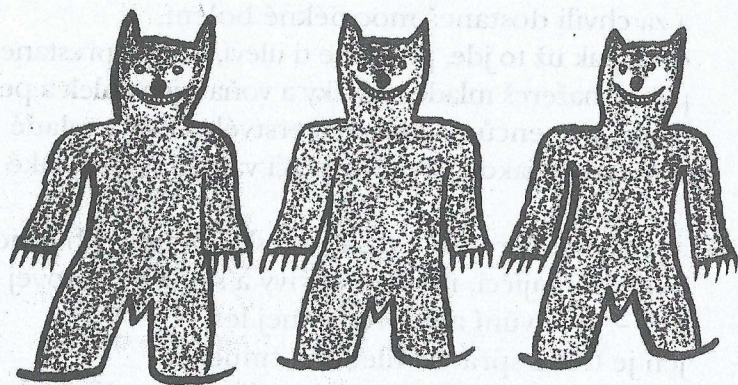
Když mu učedník omýval houbou tvář nad umyvadlem, osušoval ho a pitralonoval, nedůvěřivě se prohlížel v zrcadle. Opravdu! Nikde ani škrábaneček! Jen nad tím údivem kroutil hlavou, ale pak sáhl do kapsy a z balíku bankovek odmotal tisícovku a podal ji šklábícímu

se učedníkovi: „Tu máš za to své čertovské dílo, hochu! Ještě nikdo mě takhle rychle a dobře neholil. Ale teď mi řekni: copak tys vůbec neměl strach? Stačilo jen malé škrábnutí a ustřelil jsem ti makůvku!“

Lojzík se rozesmál: „Já jsem měl mít strach? Z čeho? To spíš vy jste měl mít strach, pane! Za první jste můj první zákazník, kterého jsem v životě oholil a za druhé, když jsem vám holil krk, podvrtla se mi jedna noha na týdletý rozkejklaný stoličce tak, že jsem vám málem uřízl celou hlavu!“

„To snad ne!“ zaskučel superbandita a zbledl jako stěna, načež se spěšně vypotácel z ordinace ven.

ČERNÍ PASAŽÉŘI

Já vím – je to náramně divné, když do vlaku nastoupí tři medvědi, každý pod paží kus syrového jelena, a obsadí celé oddělení pro nekuřáky. Ale co naděláte – doprava po železnici má také svá malá tajemství.

Když si průvodčí dovolil požádat půltunové macky o cestovní lístky, vyplázli na něho růžové jazyky a mlsně se olízli. Uražený průvodčí odspěchal přivolat vlakvedoucího, ale ani tento přísný a neústupný úředník s macky nic nespravil. Sepisoval tedy s nimi zlostně protokol, když tu se náhle medvědi rozhodli, že budou vystupovat, neb jsou již doma. Vlakvedoucí se je pokusil zadržet, ale stačila jedna malá řafka medvědí tlapou a letěl chodbičkou až do jídelního vozu i s protokolem.

Avšak poslední medvěd, dříve než seskočil ze stupátka do lesního mechu, se otočil a podal vyjevenému průvodčímu korunu. Ten vykřikl: „To je málo!“ Medvěd se

jen uculil a poradil mu: „Zasaď si ji! Naroste ti větší!“ A seskočil z vagónu, načež zmizel v černém lese za ostatními. No maucta!

Průvodčí na tu medvědí korunu zaraženě hleděl, obrátil ji z rubu na líc, pak si ji ale schoval a po službě zasedl doma na zahrádce. Asi za hodinu začala lézt ze země novoučká desetikoruna! Průvodčí nevěřil svým očím. Pak ale na tu desetikorunu naplivil a znovu ji zasaďil vedle do země. Mordie! Za hodinku už lezla ze země zelená stokoruna! Průvodčí až zaječel úžasem. Nemeškal, naplivil na stokorunu a pic! ji zase do země. No ne! Za hodinku z ní lezla novoučká růžová pětistovka! To už bylo za macky bohatě zapláceno i s pokutou a rychlíkovým příplatkem. Ale průvodčí byl čím dál chtivější. Zasadil pětistovku a sklídl desetitisícovku! Žasl, neb takovou bankovku nikdo nikde neviděl a jak také, když taková vůbec není v oběhu. Ale průvodčí nedal pokoj, dokud nevypěstoval miliónovou bankovku!

Tu teprve vzal a slavnostně zanesl do banky. Uši mu hořely rozčilením a chtěl si ji tam uložit. I seběhli se úředníci a začali klást průvodčímu nepříjemné otázky, a to tak dlouho, dokud nepřišli policisté a neodvedli vzpouzejícího se průvodčího, aby jim ukázal, jak a kde dělají takové zajímavé peníze.

Zapletl se chtivý průvodčí, zapletl, jen tak tak se mu podařilo vymotat ze šlamastyky a je moc rád, že zase jezdí jako průvodčí.

Ale divíte se mu, že nemá rád medvědy?

Požádal jsem jednoho starého chundeláče, mého dobrého známého, aby mi o sobě něco napsal. Cosi neochotně zabrumlal a chtěl odkráčel do lesa, ale protože jsem mu podával kus chleba s marmeládou, chvíli ho to pozdrželo. Odešel, až když bezpečně zjistil, že už u sebe nemám nic k jídlu. Na druhý den jsem našel na onom místě kus papíru zatíženého kamenem, aby jej vítr neodvál, no – a tohle na něm stálo napsáno:

Brzy na jaře otevřeš jedno oko, pak druhé a zívneš,
začneš se protahovat a drbat kožich,
pak pocítíš náramnej hlad,
i vypotácíš se z jeskyňky ven na slunce,
chvíli se vyhříváš a civíš do dálky
a ještě si malinko zdřímneš.
Pak ale pocítíš, že musíš na velkou, ale nějak to nejde,
i nažereš se mokrého mechu, napiješ vody z louže

a za chvíli dostaneš moc pěkné bolení,
ó – a pak už to jde, pěkně se ti uleví, břicho přestane bolet,
pak se nažereš mladé travičky a voňavejch fialek a petrkličů
a také pupenců na keřích, čerstvého listí a mladé kůry,
sem tam nějakou tu myš a ptačí vajíčka v trávě také nejsou
špatná,
a ponravy, chrousti a žížaly, loňské kaštany a bukvice též,
pak malí zajíčci, mladé kopřivy a sladkej akátovej květ,
ach – to je vůně a dobrot, plnej les,
jen je třeba správně hledat a čmúchat,
pak přijdou houby, jahody, maliny, ostružiny a borůvky
a raději se vyhnout syčícím hadům, bzučícím sršňům,
a také je bezvadné vlézt lidem do zahrady, rozlámat plot
a tu popadnout mečící kozu, tu kvočnu či buclatou husu
a bačovi v kolibě pár ovcí
a ještě přerazit vaz jeho drzému psisku,
pak nezapomenout dotáhnout kus masa té krásné
medvědicí v sousedství,
když se jde na námluvy, neb tak káže dobrej mrav,
ach – to jsou přenáramné věci, když jsou noci krátké
a dny dlouhé,
a pak včelíny, kde se pro nás medvědy vyrábí sladký med,
pěkně celej úl rozštourat a smlsat i s voskovými plásty.
Štípou pěkně, potvůrky, ale co je to na našince, žihadlo
do čumáku,
žihadlo do zadku, jdeme si zchladit opuchliny do bystřiny
a ještě si tam nalapáme pstruhů a ouhořů,
o kus dál zmedvědíme kulhavou srnu, ale píchavého
ježka ne,
jo – a pak hrušky, jablka a švestky brzo z rána na sadě,
nebo v údolí kukuřičné klasy, melouny a dýně,

jé – a čistá studená vodička v pravé poledne
a čvachtat se v teplém bahnisku a šustivém rákosí,
sem tam nějaký ten kapr či aspoň žába na zub se vždy
najde,
občas se potká v lese vlk, ale stačí zabrumlat a uteče,
nebo mi brousívá v patách malá zrzavá liška,
dojídá, co nechám, a myslí si, že o ní nevím,
a už zase začnou studená rána, pára jde od tlamy,
ale zato naroste teplej hustej kožich a pod ním sádýlko,
jenomže to už také psi a myslivci dělají častěji neklid po
lese,
nejlíp je uklidit se zavčasu do nějaké odlehlé jeskyňky
hluboko v černém hvozdu, v nepřístupných skalách,
jak je dobré tomu štěkotu a troubení naslouchat
pěkně z bezpečného povzdálí, spokojeně si při tom
zdřímnout,
ještě se ale dá občas vyklouznout z jeskyňky
a něco dobrého slupnout, nachlemtat se studené vodičky,
okusit čerstvejch kaštanů a bukvic, vyžranýho syslíka či
plcha,
ale zima je stále vlezlejší, prší a chumelí sněh
a v jeskyňce je tak útulně – ach spát,
jak sladké je snít o tomhle všem celičkou zimu...

Hlášení o Ježibabě

Je to osoba pleti temné, kolem očí až modročerné, na
voleti barvy pistáciové, oči má jedno modré, druhé špe-
nátově zelené, pod zahnutým nosem bělostný knír, me-
zerkovité zuby, dlouhý špičatý jazyk a mluví skřehotavě.
Obléknuta chodí křiklavě, opírá se o hůl zdobenou žlu-
tými a červenými fábory, na nohách má obrovské
vyšmajdané šinákly a vzhledem k tomu, že se ze zásady
nekoupe, ukrutně páchne. Když třeba nastoupí do pře-
plněného trolejbusu, můžete si být jisti, že na příští za-
stávce vystoupí i sám řidič! A myslíte, že to ježibabě va-
dí? Kdepák! Usedne za volant a pokračuje v jízdě, kudy
se jí zlíbí. Kdyby ale jela alespoň pod trolejovými dráty,
ona si však jede i tudy, kudy trolejové vedení nevede,
a je pak velký problém dopravit trolejbus, opuštěný ně-
kde za městem v úvozové cestě či v temném hvozdu, za-
se na jeho původní trasu.

Tak tahle osoba přišla jednoho dne k samotnému ministrovi pošt a navrhla mu, že by se mu starala o poštovní holuby, kteří by prý roznášeli po světě jeho expres-korespondenci. Jinými slovy, chtěla se stát náčelnicí poštovních holubů. Ministra pošt zrovna bolel zub a i jinak byl dost načůřenej, moc se s ježibabou nevybavoval a zkrátka s ní vyrazil dveře. To tedy ježibabu setsakramentsky naštvalo a jako na potvoru ji nechtěla okamžitě napadnout nějaká správná pomsta na ministrovi. Zhlížela velmi nelibě, táhla se kolem zdí jako smrádek a vztekle uplivovala. A kam plivla, tam vyrostla masožravá kopřiva, ať na ministrových peršanech, či mramorovejch schodech.

Přišourala se domů, sedla si uraženě na schůdky a dumá, co provést za kousek, aby na ni páni nahoře nikdy nezapomněli. A tu k ní vyšla její ježivnučka, pěkná to kůstka, zrovna si dělala na drápavých nehtech manikúru, a hned prej: „Babi, že ty se chystáš jako obvykle na nějaké kousky?“ A ježibaba na to: „To si piš, děvenko, že se chystám! Místo náčelnice poštovních holubů musím mít, i kdybych měla v moždíři roztlouct celej svět na prach!“ A pak šla a pozvala k sobě na kafičko sousedku, která dělala toaletářku v divadle, a té uvařila tak silné kafe, že toaletářka dostala srdcovej záchvat a těžké ujímání, a tak ji ježibaba uložila do postele a ujistila ji, že ji pro dnešek v divadle omluví a na toaletě zastoupí, jen aby si odpočala a neměla starosti. A pak se převlékla za toaletářku a alou do divadla, kde dávali zrovna ples v opeře. Číhala na toaletě, až se přihrnou městští boháči, a fakt, už se začali scházet. Ježibaba si zamnula ruce: „Tyhle všechny svlíknu a načisto okra-

du!“ A namazala kliku černiskem. A už se přihrnula první nóbl matróna, manželka šéfa mafišského podsvětí, na sobě norkový kožich a šperky za šest miliónů, a rovnou na toaletu, trochu se přičísnout a přepudrovat. Chmátla na začerněnou kliku, přejela si po tváři, po šatech, šmárjapano!, ve chvílce byla ušmudlaná jako komíníkovo prasisko. Ale už tu byly další nóbl paničky – a to samé. A ježibaba jim radila všechno vysvlíct, šperky uložit k ní do krabice, že dá na ně pozor, ať se jdou umejt, že jim zatím róby za malý poplatek expres vyčistí, bude prý to za okamžiček, a poslala ježivnučku za manželem každé z nich s tím, že se jeho ženuška na toaletě malinko zmazala, a jestli ji chce mít zpět rychle zase čistou, musí jí poslat nějakou tu tisícovku. Inu co naplat, každý sáhl do prkenice a ježivnučce dal tisícovku.

Mezitím udělal ježibaba obrovskéj uzel ze všech těch drahocennejch kožichů a rób, popadla koš se šperky a i s ježivnučkou, která měla už pěkněj štos tisícovek, uháněly pryč. Venku před divadlem si stoply taxíky, taxikáře poslaly pro jednoho belhavého dědečka na divadelním schodišti, který nikomu nepatřil a jen tam odpočíval, a jak se s ním taxikář marně domlouval a přetahoval, ježibaba s ježivnučkou naložily celej drahocenněj poklad do taxíku a odfrčely v něm domů.

Na toaletě se zatím ženušky mafišů a všelijakejch boháčů marně drhly. Byly čím dál špinavější, protože ježibaba jim podstrčila mejdlo vyvařený v octě, co vůbec nemydlí. A když se jich nemohli dočkat jejich netrpěliví manželé, tloukli pěstmi na toaletu tak dlouho, dokud se nedozvěděli, že jejich boubelaté ženušky jsou nahaté, neuvěřitelně špinavé a ještě o všechno okradené. A ne-

jen to, ale že byli okradeni také oni! Chvíli všichni ukrutně skřípali zubama a pak se rozhodl ten nejvyšší šéf, že tentokrát nenechá odbouchnout ježibabu svýma gorilama, ale že ji odstřelí s náramnou chutí osobně on sám. Vyřítíl se ven z divadla a první, na co narazil, byl šmatlavý dědeček na schodech, o kterého mafoš zakopl, majznul sebou o zem a dokutálel se až k taxikáři, který lomil na chodníku rukama a naříkal, že mu proradná ježibaba ukradla jeho vůz. I nacpal taxikáře do své limuzíny, neboť ten věděl, jak ježibaba vypadá, a vyrazil do ulic. Skřípal při tom zubama, chvílemi se neudržel, řičel zlostí a okusoval volant. A tak nebylo divu, že naboural do popelářského auta! Když ho popeláři vytáhli ze zmačkané limuzíny, poslal je všechny do velmi neslušných míst a vyrazili i s taxikářem poklusem jako dva ohaři pátrat po prokleté babizně.

Ta zatím již zase seděla na schůdcích doma a dumala. Ježivnučka ji říká: „Babi, že ty už zase vymejšíš nějaké kousky? Vždyť jsi právě udělala takovej průšvih, že se nesmíš ukázat na ulici nejmní dva roky, než na tě pozapomenou!“ Ježibaba jen mávla rukou, nasedla před domem do ukradeného taxíku a oklikou dojela před dům největšího boháče z města. Tam se procházela po zahradě služka s načančaným miliardářovým synáčkem. I proklouzla k nim ježibaba a lichometným hlasem pochválila chlapečkovu načančanost a jen se podivila, že za sebou chlapeček netáhne na provázku své oblíbené káčátko. I když chlapeček nikdy žádné káčátko neměl, začal brečet, že je chce, služka ale řekla, že mu pro něj nemůže skočit, protože je zrovna v domě veliká zahradniční recepce a chlapeček se stále věší na rodiče, kteří

se s ním teď nemohou vybavovat. Ježibaba však služce poradila, aby šla ubřečenci pro něco, co se káčátku podobá, že jí chlapečka pohlídá. Sotva služka odběhla, padla ježibaba chlapečka pod paži a alou s ním kus dál za roh do největšího zlatnictví, kde se představila majiteli jako nová vychovatelka miliardářova chlapečka, a že ji tam milostpaní posílá, protože jde na ples v opeře a nemá k róbě vhodný šperk, tak aby jí něco poslal, že to moc spěchá. Majitel zlatnictví se ukláněl až na zem a ježibaba mu posbírala do krabice půl krámu, a že prý panička si něco z toho zkusí a zbytek prý mu hned vrátí. A jako zálohu za to vše mu tam nechá chlapečka, který přestal na chvíli fňukat a hrabal se ve špercích. Zlatník miliardářova chlapečka dobře znal a nepojal žádné podezření, až když ježibaba se vším tím bohatstvím zmizela, a chlapeček se po chvílce nejen počůral, ale i pokakal, vzal telefon a zavolal miliardáři. Od toho se

s hrůzou dozvěděl, že chlapec byl právě unesen neznámou babiznou, a je-li u něj, že si jeho rodič pro něj sám osobně ihned jede.

Sotva se ale miliardář přiřítíl a zjistil, že se kromě pokakání chlapečkovi nic nestalo, chtěl si ho odnést, ale vtom se na něj pověsil zlatník a prý: „Kdo zaplatí moje šperky? Bylo jich za sedmadvacet miliónů!“ Miliardář odtušil, že jeho šperky nemá, dal-li je neznámé osobě, co je mu do toho, ať si je vylomcuje teď z ní. Zlatník však právem namítal, že nebýt jeho chlapečka, nikdy by je té ošemetné podvodnici nedal. Dosti dlouho se pak spolu drželi pod krky, až sípali, načež se vydali, celí dokrčení, ke státnímu prokurátorovi. A kdo si tam už také nestěžoval? A také na neznámou babiznu? Samozřejmě: šéf mafošů, taxikář a dva popeláři!

Ježibaba doma zatím pohodila pod postel krabici se šperky za sedmadvacet miliónů a už zase špekuluje, na čele vrásky. A už je u ní ježivnučka: „Babí, že ty už zase vymejšíš nějaké kousky? Půl města je vzteky bez sebe jako rozpíchané vosí hnízdo a to ti ještě nestačí?“ Ale ježibaba jen mávla rukou a vyrazila do ulic pěšky, neb v taxíku došel benzín.

Mezitím prokurátor vysvětlil všem postiženým a rozvztekaným pánům, že onu podvodnici nechá policejně hledat, ale bohužel až zítra ráno, teď má prý mužstvo nasazeno na jiné akci, ale jestli po ní chtějí pátrat na vlastní pěst, nemá proti tomu námitek, naopak, přivedou-li mu ji, napaří jí takový trest, že bude babizna skučet. Všichni se tedy vyřítili pomstychtivě do ulic, chvíli běželi celá smečka, ale když viděli, že jsou velmi

nápadní a že se před nimi už zdaleka každý schovává, rozdělili se a každý pátral po ježibabě extra. A kdo jiný měl na ježibabu štěstí, než taxikář! V plné rychlosti si padli do náručí na jednom rohu. Taxikář zařval: „Ha! Mám tě, prokletá čaramůro! Kde je můj taxík?“ Ale ježibaba ševlí úlisným hlasem: „Co se tě, člověče drahá, nahledám! Chci ti vrátit tvé milé autíčko. Moje vnučka totiž dostala nenadále záchvat, a když jsi stále nešel, musela jsem ji zavézt do nemocnice sama. Tam mně však chcipl motor a já vozidlo ne a ne rozjet. Je to tedy za rohem. Pojď se mnou, já jen řeknu vrátnému, že auto je tvoje, aby ti ho vydal, a pak zajedeme ke mně domů pro peníze, abych tě mohla za tvé strádání bohatě odměnit!“

I šli k vrátnici ústavu, on to byl blázinec, a ježibaba tam zašeptala vrátnému: „Ten člověk, co mi jde v patách, po každém žádá, aby mu vrátil jeho taxík. Kdo mu ho nechce vrátit, toho podrízne! Chtěl ho i po mně, ale já ho schválně zavedla sem a řekla mu, že svůj taxík dostane zde. Můžete s tím ubožákem něco udělat?“ A vrátný řekl: „Ale to víte že ano, paní! Na tyhle jsme tu přece zařízení!“ Načež zmáčkl poplašný knoflík, a když do vrátnice vpadl taxikář s tím, aby mu vrátili taxík, popadli ho dva mohutní chlapi v bílých pláštích, taxikáře svlékli donaha, ostříhali dohola, vrazili ho na půl hodiny pod ledovou sprchu, načež mu dali pár elektrošoků, až se z něj kouřilo. Pak ho uložili na lůžko a pevně připoutali řemeny. A protože se taxikář urputně bránil, pomáhal jim při tom všem vrátný, jenomže když se pak vrátil do vrátnice, zjistil, že ji má úplně vykradenou. Stůl, židli, rádio, telefon, kožich i s věšákem, ba

dokonce měl odmontované i ústřední topení. S jekotem to běžel oznámit řediteli blázince.

Když se všichni ti, co marně hledali po městě ježibabu, sešli na dohovořeném místě, zjistili, že chybí taxikář. I jali se po něm usilovně pátrat a za nějaký čas zjistili, že je chudák v blázinci. I vysvobodili ho odtud, předvedli znovu zívajícímu a nevyspalému prokurátorovi, který nad zcela zničeným taxikářem spráskl hrůzou ruce, a teprve teď dostal ten správný vztek. Svolal svoji policejní rezervu, kterou si nechával jen pro případy pohrom, přidal k ní ještě velitele městské věznice se dvěma strážci, dva zbylí prý na věznici postačí, a vyhnal je všechny pátrat do města, aby mu ježibabu přivedli buď živou, nebo mrtvou. Nakonec to ale nevydržel a rozběhl se za nimi i on sám. Na chodbě u prokurátora zůstal jen uříčený šéf mafošů, miliardář, klenotník, ztýraný taxikář, dva popeláři a ředitel blázince. Byli tak uondaní a zchvácení, že všichni po chvilce usnuli.

Celá brigáda policistů vyklusala do ulic, leví se dívali do levých průjezdů a zákoutí, praví do pravých průjezdů a zákoutí, a za nimi se belhali dva dozorcí, neb byli příliš tlustí a dýchaviční, a stejně za chvíli odpadli. I odbočili na jedno parkoviště, že si trochu odpočinou. Tu si to kolem nich metelí ježibaba, na obrovských šináglách má přimontovány kolečkové brusle a švihá si to po asfaltu jedna radost. Ti dva vyskočili, popadli ji za límec, zvedli do výše a zařvali: „Ha! Máme tě, čaramuro šlakovitá!“ A aby jim neutekla, hned ji řemeny přivázali k nejbližšímu plotu a na nohy jí položili dvě velké dlažební kostky. Pak se posadili k plotu každý z jedné strany a čekali, až tudy pokluše brigáda policistů, aby jim

ježibabu předali. Jenomže i oni byli toho dne pěkně uondaní a také po chvilce usnuli.

A tu jede kolem jedno auto se skotským labužníkem a asi bloudilo, protože zastavilo. Skot z auta vylezl a zeptal se ježibaby, kde je tu ta světově proslavená jídelna, kde prodávají znamenitostí proslulé lanýžky na česneku. Ježibaba zaskřehotala: „Proboha! Jak můžete něco takového jíst? Já na to jídlo před klubem labužníků nadržovala, a teď mě tu za trest uvázali k plotu a šli pro deset porcí lanýžků na česneku, kterými mě tu chtějí násilím nacpat. Kdybyste si to chtěl se mnou vyměnit, nacpou je úplně zadarmo do vás!“ Ó – to se lakomému Skotovi velice zalíbilo. Odvázal ježibabu, zatímco ti dva dozorcí tvrdě spali, a nechal se mazanou podvodnicí sám přivázat k plotu v očekávání pěkné dávky lanýžků na česneku.

Ježibaba zatím odfrčela v jeho autě do prokurátorova paláce, a když tam na chodbě uviděla chrápat šéfa mafošů, miliardáře, klenotníka, dva popeláře, ztýraného taxikáře a ředitele blázince, zazvonila na paní prokurátorovou, a když se tahle tlustá matrána s vlasy v náčkách konečně vymotala z postele, řekla jí ježibaba, že jí její manžel vzkazuje, aby všechny ty ochrápance na chodbě nechala zavřít do vězení, že on teď pátrá po jiné důležité osobě. Rozespálá prokurátorka zavolala oba strážce vězení a ti opatrně odnášeli všechny spáče do vězení, kde každého zvlášť dobře uzamkli.

Mezitím ježibaba dobruslila zpátky domů, tam přimíchala do několika lahví vína silné uspávací, pak otevřela dokořán dveře, osvětlila je dvěma lampami, do dveří postavila jako nástrahu ježivnučku s nalepenými deseticentimetrovými řasami, rudými rty a nehty, v minisukýnce, v mřížkovaných punčocháčích a na čtvrtmetrových podpatcích, s rudou růží ve vlasech. A už tu byla klusající brigáda policistů, ti vpravo, když uviděli osvětlený krámk s vínem, se zastavili a koukali na ježivnučku, ti nalevo ještě kousek klusali, ale pak se zase vrátili a také koukali, načež se ježivnučka na všechny kouzelně usmála a řekla: „Kampak klušete, hezouni? Nemáte žízeň?“ A tu všichni přiznali, že mají ukrutnou žízeň, ale že jsou ve službě a nesmějí nic pít. Vtom je ale doběhl zadejchanej prokurátor a ten měl jazyk až na vestě a sípal: „Dejte mi honem něčeho napít, nebo bude po mně!“ A tak ho policisté zavedli do krámu, kde prokurátor vyzunkl celou láhev naráz a usnul. Tak ti policisté také neodolali a dali si také každý po lahvi a za chvíli tam všichni spali jako dubové špalky.

To se už zjevila ježibaba, s ježivnučkou všechny ty policajty svlékla z uniforem, všechny uniformy zabalila do uzlu a honem pryč! Nechala je tam všechny v podvlíkačkách a trikotech chrápat jako hrochy.

Na druhý den byl ve městě poprask. Ve vězení řvalo a lálo sedm vězňů, kteří nic neudělali, a kterým se spíš naopak stala křivda. Nikdo si s nimi nevěděl rady, zvlášť proto, že chyběl prokurátor a celá brigáda policistů. Navíc si tam přišel stěžovat jakýsi hladový Skot, že mu bylo ukradeno auto a že nedostal slíbené lanýžky na česneku, ale pár facek, protože pomohl jakési staré bábě. I pustila se do vyšetřování sama prokurátorová, ale až po obědě se jí podařilo zjistit, kde chrápe brigáda policistů v čele s jejím manželem. Nejhorší bylo, jak je probudit. Nakonec se to jakž takž podařilo, ale byli tak úděsně rozespálí, že nejen nevěděli, jak přišli o uniformy, ale někteří nevěděli, ani jak se jmenují a o co vlastně jde.

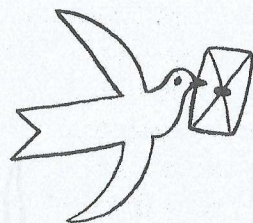
Nakonec se to všechno doneslo k ministrovi pošt. Ten měl toho dne docela dobrou náladu, a tak mu došlo, že to všechno vyvedla ta ježibaba ze včerejška, co ji vyhodil a která chtěla být náčelnicí u poštovních holubů. Tak pro ni poslal svého osobního kurýra na motorce s lejtrem, které jí zaručovalo beztréstnost. Ježibaba byla zabarikádovaná a lejtstro si nechala podstrčit pod prahem. Teprve potom nasedla za kurýra na motorku a nechala se odvézt k ministrovi pošt. Ten se moc nasmlál jejím kouskům a i přes to, že všichni ti rozvztekaní pánové v čele s prokurátorem žádali její hlavu, všechno jí odpustil, protože ježivnučka mezitím všem vrátila ukradené, a jmenoval ji slavnostně náčelnicí ministerského holubníku. Od té chvíle, když napsal ministr pošt

nějaký dopis, podal jej službu konajícímu holubovi, ten si přečetl adresu a frr!, za chvíli byl dopis u adresáta.

A úplně nakonec se stala nejpodivnější věc tohoto hlášení. Ježibaba se ve své kanceláři pod holubníkem vykoukala ve vaně, pak si vyšla celá čistoučká na nádvoří, a jak tak kráčí a vesele si pobroukává, najednou se rozplynula a byla pryč!

A hrome!

Tolik zmatku a pro nic za nic!

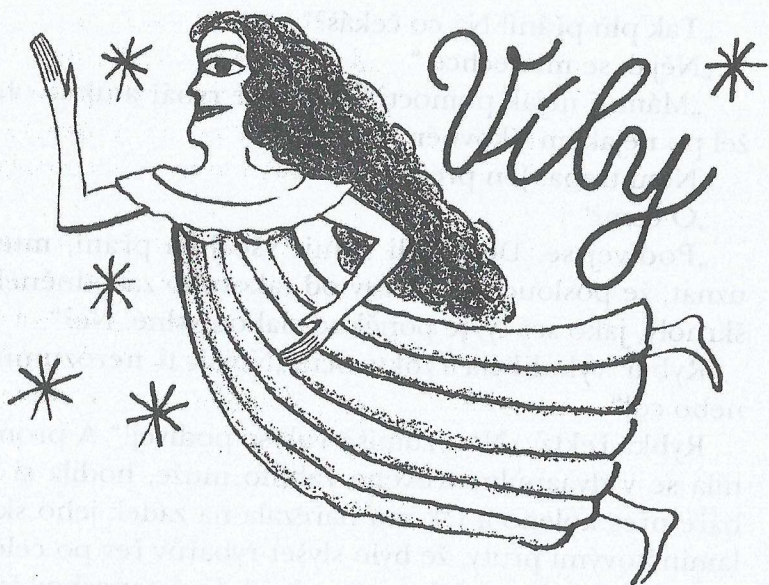
Jezinky mají velký nedostatek malých chlapečků, ze kterých dělají ohnivé trpaslíky. Jenomže s jelenem se zlatými parohy nebyla rozumná řeč, a když jim nechtěl vydat Smolíčka do učení dobrovolně, přitáhla jednoho dne před večerem celá horda jezinek se samopaly, oblehla jejich chýšku a rozpoutala se ukrutná bitva. Jelen se zlatými parohy vystrčil honem z jediného okénka kulomet, Smolíček mu podával náboje, a která jezinka byla zasažena, zasyčela jako píchlá pneumatika a rozplynula se na zelený bahenní čmoud, ze kterého jsou vylišovány. A protože šlo o spravedlivou věc, jednu chvíli bitva utichla a les byl plný zeleného čmoudu. I zaradovali se oba obležení z vítězství a jelen se zlatými parohy otevřel opatrně dvířka, aby se přesvědčil, zdali je okolo hájovny bezpečno. Ale nebylo.

Za jednou borovicí byla ukryta poslední jezinka, velmi pomstychtivá madam, která byla sice již prostřelená, ale která těsně před tím, než se rozplynula v zelený čmoud, stačila ještě na jelena se zlatými parohy zamířit a vystřelit. Ten poklesl mezi dvířky a zvolal úpěnlivým hlasem: „Ach běda, běda, Smolíčku, prostřeleno jest srdce mé! Umírám!“ I přiskočil k němu Smolíček s pláčem, objal ho kolem krku, dal mu pusinku na ňufák a bědoval: „Ach, můj staroušku, neumírej, nenechávej mě na tomto světě samotného a raději mi honem pověz, kterak bych ti mohl pomoci, abys byl živ a zdrav jako dřív?“ A jelen otočil smutné oči k zapadajícímu slunci a řekl tichým hlasem: „Není mi pomoci! Ledaže by přijel ze Švýcarska nějaký specialista a vyměnil mi srdce!“ „Ó!“ vykřikl radostně Smolíček a pospíchal poslat spěšný telegram do Švýcarska a za půl hodiny přífrčel helikoptérou švýcarský srdcař, v kufru úplně nové jelení srdce z umělé hmoty, které prý bylo dokonce neprůstřelné. Podíval se na skomírajícího jelena, poslechl si jeho čvachtající srdce a pak řekl: „Nové srdce bude stát celou hromadu peněz. Jestlipak je máte?“ A Smolíček řekl: „To tedy nemáme. Ale mohli bychom vám dát plný rendlík krupičné kaše a demižónek pampeliškového džusu. Též bychom vám mohli dát s sebou ruksak borových šišek na topení!“ Ale švýcarský srdcař jen pořád vrtěl hlavou, že je to málo. Načež po chvílce zamyšlení prohlásil, že by operaci udělal za jelenovy zlaté parohy. A tu jelen zavřel oči a řekl, že nežli takovou hanbu, raději zemře. Ale Smolíček radostně vyskočil a utíkal pro pilku a fidli fidli – než uřezal jelenovi zlaté parohy, už byl doktor hotov s operací. Poplácal jelena s úsměvem

po krku a zeptal se ho: „Jak se cítí náš pacient?“ A jelen odpověděl tichým hlasem: „Děkuji. Docela to ujde!“ A díval se s lítostí, jak Smolíček balí jeho zlaté parohy do novinového papíru, jak balík mizí i s doktorem v rachotící helikoptěře, která nízko nad lesem odlétá směrem ke Švýcarsku.

A jak tak stále hledí tím směrem, tu obejmě Smolíček jelenův krk a zašeptá mu do ouška: „Nebud' smutný! Budu pilně prodávat pampeliškový džus a borové šišky, také na houbách bych mohl něco přivydělat, našetřím hromadu peněz a za ty ti nechám vyřezat nové parohy ze dřeva, ty necháme popozlátkovat a budeš jako dřív! Uvidíš! Nikdo to nepozná – ty můj milý staroušku...”

Z lesního paloučku se ozývalo něžné sakrování víl. Jejich jemné ručky se marně pokoušely otevřít konzervu s hovězím na divoko. Měly totiž již notný hlad.

Konečně se objevila spása! Byl to Škrhola, který kráčet z pouti přes les domů. Na krku měl pověšené perníkové srdce pro Škrholku a v kapse láhev Alpy proti revma.

Ale to už ho víly obklopily: „Strýčku Škrholo, zdali pak máte otvírák na konzervy?“

Škrhola ani fajfku z pusy nevytáhl: „Tož baže mám!“

Víly zaprosily: „Otevřel byste nám, strýčinku, tuhle konzervu? Pachtíme se s ní už předlouho, ale je to nad naše síly. Zato hlad máme převeliký!“

Škrohola řekl jen: „Dejte to sem!“ a víly se kolem něj

radostně roztančily. Bylo to stejně jediné, co pořádně uměly. Škrhola jim tedy konzervu otevřel a pak jim ještě rozdělal ohýnek. Víly míchaly v hrnečku hovězí na divoko a brzy se kolem linula příjemná vůně. A musela to být nějaká začarovaná konzerva, protože víl byla spousta, pohostily i Škrholu, který si vzal dokonce třikrát, přičemž ještě zůstalo dost na dně pro skřítky.

Pak vzaly rozveselené víly Škrholu mezi sebe a že si s ním trochu zatančí. Ten ale za chvíli sotva pletl nohama. A to si při tom ani nevšiml, že mu některá všetečka okousala celé srdce, co měl pro Škrholku.

Když se konečně pozdě večer doploužil domů, uvítala ho Škrholka se zlou: „Ty jeden starej opelichanej kocoure! Ta cesta z pouti ti trvala nějak podezřele dlouho! Sotva pleteš nohama a voníš jakýmasi podezřelýma voňavčičkami! Přiznej se, s kterou nóbl slečinkou ses kde muckoval!“

Škrhola jen mávl rukou: „Víly mě v lese přepadly. Tančit sem s nimi musel. Nedalo se nic odříct. Perníkové srdce pro tebe mi celé kolem dokola okousaly. A též Alpu na revma mi vypily, nezdárnice všetečné! Udělaly si ze mne posměch!“

Škrholka se ale obměkčit nenechala: „Znám já ty tvoje víly, prostopášníku! Tfuj tajbl! Nocovat budeš dnes za trest venku!“ A zamkla mu dveře před nosem.

Když Škrhola lezl za vrčícím Amidorem do boudy, mumlal: „To mám z toho, že jsem byl celej den na všechny hodnej. To musí přestat! Musím bejt rozhodně zlejší! Velice zlejší!“

Když rybář konečně vytáhl na břeh vzpouzející se rybu, zajásal. Byla zlatá a navíc ještě posázená brilianty a safíry.

„Ihned začali vyjednávat o přáních.“

„První moje přání je vagón zlatých cihel!“

„Fajn!“ řekla rybka. „Co dál!“

„Potom bych chtěl vyměnit moji starou – to jako manželku – za nějakou mladší, šmrncovnější dívčinu!“

„Fajn!“ řekla ryba. „A co dál?“

„Potom bych chtěl být zdrav a živ tak do sto padesáti let! E?“

„Fajn!“ řekla rybka. „Samá hezká přání!“

„Ty, hele!“ povídá najednou rybář pochybovačně. „Dokážeš ty vůbec splnit nějaké přání?“

„Ale no to víš, že ano! Takovouhle zakázku zfouknu jediným plesknutím ploutve!“

„Tak plň přání! Na co čekáš?“

„Nějak se mi nechce.“

„Mám ti nějak pomoci?“ zeptal se rybář a už se ohlížel po nějakém šikovném kameni.

„Není třeba. Jen přemýšlím.“

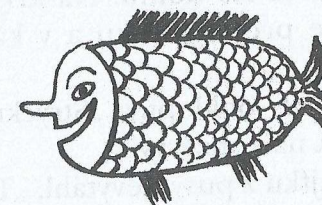
„O čem?“

„Podívej se. Dokážu-li splnit všechna přání, musíš uznat, že poslouchat příkazy od takového zbedněného škrholy, jako seš ty, je poněkud slabomyslné. Ne?“

Rybář vykulil na rybku oči: „Nějak ti nerozumím, nebo co!“

Rybka řekla: „Nerozumíš? Tak se podívej!“ A proměnila se v dvaapůlmetrového žabího muže, hodila si rybáře přes koleno a tak mu nařezala na zadek jeho sklolaminátovými pruty, že bylo slyšet rybářův řev po celém údolí řeky. Pak mu žabí muž nacpal do úst všechny žízaly z plechovky a hnál ho až na konečnou tramvaje.

Zdá se, že se s tímto rybářem už u vody nikdy nsetkáme...

»Ach-ti západáci!«

Jedna západácká ježibaba se rozhodla, že si pořídí levnou pracovní sílu, nejlépe takovou, která jí bude vděčná za život, a která tím pádem pro ni bude pracovat do roztrhání.

Nějaký čásek o tom přemýšlela a pak nasedla na tryckový supervysavač a přiřučela na něm do Himalájí, kde se konaly na divoké řídce Satledž Mezinárodní závody ve vodním slalomu. Nesedla si však mezi četné diváky, ale několik zákrut za cíl, kde se jala číhat.

A opravdu. Za krátkou chvíli již vylovila několik pádel i přelomených kajaků – a konečně – jednoho téměř utopeného závodníka.

Vyvlekla ho na břeh, udělal si jeho barevnou fotografii a pak ho začala křísit. Vysavačem z něj vycucla všechnu vodu, pak rovněž vysavačem, jenomže druhým koncem, do něj nahnala vzduch. Lehce poplácala závodníkovu hrud i líce a ten náhle kýchl a byl zase naživu.

„Jestlipak víš, mládenče, že jsem tě mohla nechat plavat dál coby nebožtíka a již za Bahalvapůrem by tě sežvejkali krokodýli?“ a ukázala mu fotografii jeho bezduchého těla.

O závodníka se pokoušely znovu mrákoty: „Ó – díky vám, šlechetná dámo! Ani nevím, jak se vám odvděčím!“

„Ty to sice nevíš, mládenče, zato já to vím velmi dobře! Nasedni za mne na můj tryckový supervysavač a hned ti bude vše jasné!“ A ve chvílce odfrčeli na ježibabin ranč u Sao Paula.

Mládenci se sice nechtělo pracovat pro ježibabu celý život, ale ježibaba mu dala napít jakéhosi odvaru z bylin a mládenec náhle poslušně a pilně plnil ježibabiny příkazy. Tu pásł kozy, tu je podožil a vyrobil z jejich mléka chutný sýr, tu opravil prkennou superchatrč či vystavěl kamenné schodiště anebo drhnul podlahy, klepal koberce a umýval nádobí a pral prádlo. Úplně při tom zapomněl, že na něj kdesi v Evropě čeká jeho milá dívka, prodavačka v drogerii.

Ta když se nemohla delší dobu dočkat svého miláčka, nasedla do letadla, zaletěla do Tibetu a tam otravovala hlavního šéfa Tibetu Dalajlámu tak dlouho, až si tento pohladil svoji holou šišatou hlavu a hledě na kouřící posvátnou tyčinku, prohlásil: „Mládenec, kterého sis, pošetila panno, vyvolila a který se tu plavil v posvátné řídce Satledž, ačkoliv tu neměl co pohledávat a jen tu marnil neužitečně čas, není utopen a sežrán krokodýly, jak se mylně domníváš. Posvátný dým mi kreslí v povětří zprávu, že dělá posluhovačku jistě ježibabě na ranči v Sao Paulu. Je jí nadosmrti zavázán službou za to, že mu zachránila život!“

„Ó – a jak bych ho mohla, pane Dalajlámo, zachránit?“

„Nijak! Jedině že bys tam jela za ním a sloužila ježibabě společně s ním.“

A dívčina vykřikla a již se hnala na letiště a ještě téhož dne přistála v Sao Paulu a taxík zastavil před ježibabiným rančem přesně ve chvíli, kdy se na obloze bez mráčku objevil srpek měsíce a několik hvězd.

Dívčina si v úleku zakryla pěstěnou ručkou malovaná ústečka, neb proti ní žene kozy její vyvolený mládenec! I vkročila mu směle do cesty a oslovila ho, ale on ji nepoznal. Začala se mu tedy trpělivě připomínat a mládenci se začalo zvolna rozsvětlovat v sešeřelé hlavě. Již již se začínal rozpomínat, tu se ale zjevila ježibaba, prskajíc zlostí: „Kde se flákáš, rošťáku? Dávno jsi měl mít podojino a už jsi měl umejvat tu horu připáleného nádobí, co jsem ti za celej den nachystala! A kdopak je tajdle ta?“

A tu začala dívčina tklivým hláskem vyzývat ježibabu k slušnosti, neb mládence si našla dříve než ona a že se jeden druhému zaslíbili. Jenomže ježibaba vytáhla fotku bezduchého těla jejího miláčka a zakrákorala: „Já mu zachránila život! Je tedy můj! Co mu rozkážu, to bude dělat, děvenko!“ A mládenec svěsil hlavu a hnál kozy k večernímu dojení.

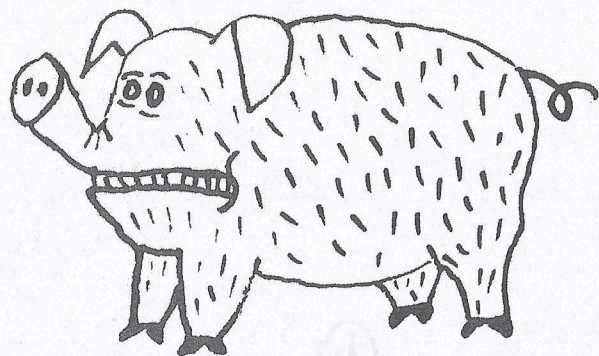
Dívčina tedy požádala pokorně ježibabu o práci a tu hned dostala: umývat onu horu nádobí!

Ó – jak se ježibaba radovala, že má teď už dvě levné pracovní síly. Jenomže prodavačka z drogerie, to není jen tak někdo. Když si ježibaba poručila po večeri něco říznějšího na zapití, dívčina jí namíchala tak ďábelskou

směs ze slivovice, lihu, pálivé papriky a pepře, že ježibabizně vyšlehl z úst plamen, v tu ránu se strašlivě opila, zhadrovatěla, začala lézt po stropě jako lenochod a prozpěvovala si odrhovačkovité hity.

Dívčina s mláďencem se popadli za ruce a utíkali až na letiště do Sao Paula, odtud odletěli expres linkou domů, kde dívčina pracovala i nadále v drogerii. Zato její mládenec, ten na neúčinný vodní slalom navždy zanevřel.

» O zlém praseti «

To vám bylo prase! Tlusté, podezřívavé a žravé! Když tetička při sypání šrotu dost rychle neuhla, prase jí vytrhlo putýnku z ruky, rozdupalo ji, rozkousalo na třísečky a teprve potom se pustilo do šrotu.

„S tímhle prasetem bude trápení!“ řekla si tetička, když se blížil jeho černý den. Na zabijačku si pozvala raději horního řezníka, protože byl vyhlášený silák. Vykračoval si však teprve za třetí chalupou, a podezřívavé prase již ryčelo jako divoký slon, dupalo, až chlívek poskakoval. Řezník vkročil na dvorek a zasmál se na ustrašenou tetku: „Teta, co jste to vychovala za divouse?“ Vtom prase vystrčilo z chlívků rypák, upřelo na řezníka svá nenávistná modrá očka a znovu zaryčelo. A tu se to stalo. Řezník se zapotácel a pak znehybněl jako nějaká kamenná socha! Víc se nepohnul. Marně jím tetička lomcovala, byl jako začarovaný.

„Ach, to mně tak ještě scházelo!“ zabědovala hlasitě a utíkala pro dolního řezníka. Ten měl náhodou čas, sebral náčiní a utíkal s tetičkou. Již z dále bylo slyšet strašidelné kničení, které pronikalo až do morku kostí. Sotva však vstoupil na dvorek a pohlédl divokému praseti do očí, ztuhlul také.

Tetička jen zalomila rukama a vyběhla na silnici. Tam spatřila pochodující vojáky. I zastavila je a řekla jim, do jaké zapeklité situace se dostala. Vojáci se zasmáli: „To víte, že vám pomůžeme, teta! Pašika zastřelíme a bude pokoj!“ A šli na dvorek a za smíchu nabýjeli pušky. Ale sotva spatřili prase, jejich smích utichal a za chvíli byl plný dvorek zkamenělých vojáků!

Tetička zabědovala: „Vždyť mě ještě kvůli tomu čuněti zavřou!“ A utíkala na náměstí, kde stál právě před hospodou se svým mikrobusem kouzelník Carlini, velký mág, hypnotizér a iluzionista. Tetička mu vše s pláčem vypověděla a Carlini prohlásil: „To by pro mne mohla být výtečná reklama! Jdu s vámi, dámo!“

Když stanul pan Carlini s cylindrem na hlavě a v černé pláštěnce přes ramena na dvorku, pobaveně si prohlížel ztuhlé přítomné. Nakonec pohlédl do nenávistných očí prasete a málem ztuhl také. Okamžitě se však vzpamatoval a vypouklil své oči s takovým úsilím, že mu z nich začaly sršet jiskry. Prase však již sršelo také a navíc ryčelo. Carlini tedy začal kvičet. Jednu chvíli už vážně zapochyboval, že to dokáže. Tu ale prase přestalo ryčet a sršet – dosyčelo a ztuhlo, načež zůstalo bez hnutí. Carlini zařval vítězně: „Hahá, má moc je silnější!“ a uklonil se všem na dvorku až k zemi a hodlal odejít. Ale tetička ho poprosila: „Vzácný pane, nemohl byste

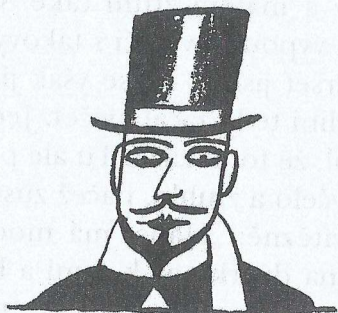
mi ještě odčarovat všechny tyhle dobré lidi!“ Carlini však prohlásil: „To není v mé moci! Odčarovat je může jen ten, kdo je zhypnotizoval!“

I utíkala tetička k sousedům pro krejčíka, který si dělal zabijačku vždycky sám, aby jí šel poradit. Ten přiběhl, obhlídl situaci, vytáhl hornímu řezníkovi z tašky dlouhý nůž, přistoupil k praseti a zapíchl ho. A jak z prasete odcházela jeho zlá dušička rovnou do prasečího pekla, všichni zhypnotizovaní na dvorku najednou zamrkali očima, začali dýchat, kdosi kýchl a už byli zase živi a zdraví jako předtím.

Tetička radostně vykřikla a už běžela s lavórem chytat krev na jelita a polévku – a zkrátka vypukla pravá zabijačka.

Všichni, co se na ní zúčastnili, byli pozváni na hostinu uspořádanou na počest udolání zlého prasete. Tam bylo ale veselo!

Jen pan Carlini seděl za stolem vážný a jeho zamaštěná ústa několikrát prohlásila: „Mám pocit, že jsem dnes přemohl mocnosti pekelné!“

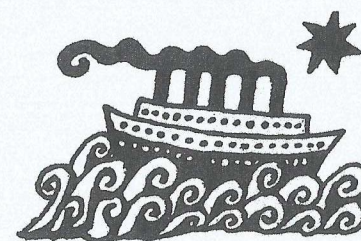

Konec!

OBSAH:

Předpotopní příběh o Slepíčkovi a Kohoutce	5
Angelika a Napoleon	8
Tak svět oplácí	10
Mlsná ježibaba (romská)	13
Ahoj Montenegro!	15
Otesánek	18
O veliké řepě	21
O mořské panně	24
Liščí pohádka	27
Budulínek	29
Dvanáct měsíčků (o dobročinnosti)	31
Pohádka pro malé techniky	33
Popelka	36
Zlatovláska	39
Kouzelný pes	49
Liška Ryška	51
Nejškaredší pohádka	54
Sněhurka a sedm trpaslíků	57
Bezpečnostní zámek	58
Ježibaba a Karkulka v maskáčích	63
Záhořova rekreační linka	67
Moricek a kníže Pekel	70
Zločin a trest	73
Holení bandity	75
Černí pasažéři	78

Medvědí báseň	80
Hlášení o Ježibabě	83
Smutné povídání o Smolíčkovi	95
Vily	98
O zlaté rybce	100
„Ach – ti západáci!“	102
O zlém praseti	106

O JELENOVI S KULOMETEM
a jiné trampské zkazky

Napsal a nakreslil
Alois Mikulka

Odpovědná redaktorka Jitka Junková
Sazba Vladimír Ludva
Vydání první

V roce 1996 vydalo nakladatelství
BARRISTER & PRINCIPAL
Fišova 15, 602 00 Brno

ISBN 80-85947-09-9